Liderfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház melléklettel!

Bacsa Zsófia • Devon Short • triarii • SzaGe • Tumicz Krisztina • R. Harbinger • Erdős Sándor • n13 • Athor R. Chynewa • JohhnySilver • Claudius Oltarimanus • csabi6669 • Gabrielin • Drekthor • Norton • Baranyi Imre • atesz990 • Józsa Bence

XV. évf., 5. szám, 2023. május

Eddie Mendoza

2099

The Pod

Chateau

Roadster

Noir City

Cursed Temple

Canal Town

INFO BOX

EDDIE MENDOZA – SENIOR CONCEPT ARTIST AT APPLE

Vezető koncepcióművész és illusztrátor, aki környezettervezésre, keyframe illusztrációra és járműtervezésre szakosodott.

Elérhetőségek, online galériák:

Web: ***http://eddie-mendoza.net***

Portfóliók: https://www.artstation.com/eddie

Közösségi média: https://www.instagram.com/eddiemendozaart/
https://www.facebook.com/eddie.mendoza.art

Szerkesztői köszöntő

Rendkívül izgatott vagyok. Hosszú, kényszerű kihagyás után (amely alatt alapvetően e-mail-ben, a Discord szerverünkön és telefonon beszéltük meg az épp aktuális teendőket) ismét összeült a Lidércfény szerkesztősége, és néhány röpke óra alatt összehoztunk egy új pályázati kiírást, és elindítottuk eddigi legnagyobb projektünket.

Az ok mindkettő esetében ugyanaz: idén novemberben lesz húsz éve, hogy a Lidércfény Online kulturális magazin berobbant sejtelmes fényével a virtuális térbe, és meghódította az amatőr alkotókat.

A pályázattal – melynek kiírását ezen AKF hasábjain is olvashatjátok – nem csak az a célunk, hogy velünk együtt ünnepelhessetek, és hogy részesei lehessetek ennek az évfordulónak, hanem az is, hogy együtt megmutathassuk, milyen aktív még ennyi idő elteltével is a Lidércfény közössége. Szóval pályázatra fel, had lássa a világ, mire vagyunk együtt képesek! :)

Joggal merülhet fel bennetek a kérdés, hogy a pályázaton kívül mi a másik idei projekt, ami az eddigi legnagyobb a Lidércfény történetében.

Magam sem bírom ki, hogy ne áruljam el nektek, mert szuperizgatott vagyok már most.

Azon gondolkodtunk a szerkesztőség tagjaival, mivel is ünnepelhetnénk meg méltóképpen ezt a húsz évet, mi tehetné fel erre a koronát.

Végül arra jutottunk, hogy egy dokumentumfilm lenne a legmegfelelőbb erre.

Már a megbeszélés során is jóval túlnőtt az eredeti, egyszerű elképzelésen, miszerint minden szerkesztőségi tag beszél 20-25 percet, amit aztán témakörönként összevágunk.

Hiszen már a szerkesztőségi ülés során kiderült, mennyi mindenről is lehetne beszélni, visszaemlékezni, a kezdetektől kiindulva, a pályázatokon, találkozókon, projekteken keresztül az AKF-ig.

Ám mindeközben rájöttünk, hogy elmondhatjuk mi a gondolatainkat, a történetünket, ám mégsem mi vagyunk itt a lényeg. Ha ti, alkotók nem lennétek, bizony nekünk sem lenne miről mesélnünk. Mert "büszkélkedhetünk" mi azzal, hogy ennek, meg annak, meg már amannak az alkotónknak is jelent meg önálló kötete, az valójában a ti sikeretek. Ti küzdöttetek meg érte, mi pedig csak remélni tudjuk, hogy egy picit segíthettünk ebben.

Jól sejtitek. Szeretnénk benneteket, alkotókat is megszólaltatni a dokumentumfilmünk kapcsán. Részletekkel később jelentkezünk, még formáljuk, hogyan is lenne célszerű mindezt megoldani.

Addig is ihletett alkotómunkát kívánok!

Jimmy Cartwright

Tartalomjegyzék

Pályázat

XIII. Lidércfény pályázat 4

Könyvajánló

Bacsa Zsófia - **Jillian Rosedale** 6

Novellák

Devon Short - **Talált tárgyak tébolya** 7
triarii - **2154** 8
SzaGe - **A töltekezés** 8
Tumicz Krisztina - **Párbaj** 9
R. Harbinger - **Hideg ujjak tánca** 10
Erdős Sándor
- **Priscilla és a mocsári Krugg** 17
n13 - **A telefonfülke** 18
Athor R. Chynewa - **Szárnyak** 19

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház ajánlásával

JohhnySilver - **A Nyúl és a Sárkány** 22

Sorozat

Claudius Oltarimanus
A nyugdíjas kiborg – V. rész 27

Mozijegy

SzaGe - **Gonosz Halott – Ébredés (Evil Dead Rise – 2023)** 28

Versek

csabi6669 - **„Irányelvek”** 30
Gabrielin - **Álmok** 30
Drekthor - **Ambróihoz** 30
Norton - **Lehetnék én...** 30
Baranyi Imre - **A sarki kútnál** 31
Tumicz Krisztina - **Van valami** 31
atesz990 - **A hatalom homálya** 31
Józsa Bence - **A mártélyi révész** 31

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

IMPRESSZUM

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat • XV. évf. 5. szám, 2023. május
Kiadja a Lidércfény Online kulturális magazin szerkesztősége, Szentes
Az első borítón, Eddie Mendoza Sunny Daze a hátsó borítón Northwest című képe,
a belső borítón pedig alkotásaiból készült válogatás látható.
A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház rovat hátterét Juhász Ernő készítette.
Felelős, tördelő- és főszerkesztő: Bognár Zsolt • Tartalmi szerkesztők, korrektorok: Török Ida, Varga Tamás József
ISSN 2786-4391
www.lidercfeny.hu • flip.lidercfeny.hu • lidercfeny@szentesinfo.hu • Facebook: Lidércfény Online • YouTube: LidercfenyHQ

MARSI MOCSARAK MÉLYÉN MEGBÚVÓ MISZTIKUS MESTEREK

A Lidércfény Online kulturális magazin és a Lidércfény amatőr kulturális folyóirat szerkesztősége

NOVELLAPÁLYÁZATOT HIRDET.

Idén novemberben lesz húsz éves a Lidércfény Online kulturális magazin, ennek apropóján hirdetjük meg XIII. pályázatunkat *„Marsi mocsarak mélyén megbúvó misztikus mesterek”* címmel.

A pályázat témája:

Mint azt bizonyára tudjátok, a Lidércfény „totemállata” a béka. Ez a kedves kis mocsári lény végigkíséri a Lidércfény életét a kezdetektől, sőt, már a Lidércfény létrejötte előtt is fontos szerepet játszott a szerkesztőség életében. (Gondoljunk csak Jimmy Cartwright Békaélet békaréten című méltán híres balladájára.) Ám modern időket élünk, az űrkutatás rohamléptekkel fejlődik, és van arra reális lehetőség, hogy belátható időn belül emberes expedíciót küldjünk bolygószomszédunkra, a Marsra. Mivel a Lidércfény alkotói már eddig is számos országból kerültek ki, bizony nincs kizárva, hogy a hamarosan már nem csak a nekünk otthont, bölcsőt, anyaföldet nyújtó bolygóról kapunk alkotásokat, hanem más planétákról is. Így számíthatunk arra, hogy a jövőben a Lidércfény megjelenik a Marson is. Ebből kifolyólag tehát úgy gondoltuk, elébe megyünk az eseményeknek, és ezzel a pályázattal készülünk a jövőre, egyúttal megünnepeljük a mögöttünk álló húsz évet.

Olyan, Marson játszódó sci-fi novellákat várunk tehát, amelyekben valamilyen formában szerepel a béka.

Hiszen a marsi mocsarak meleg mélyén természetesen békák is élnek. Hiába próbálja a NASA eltitkolni előlünk az igazságot, mi hiteles forrásokból kiderítettük, hogy rajtuk kívül számos különös nép és létforma lakja a bolygót.

Ott vannak például a mogorva motorosok, a magányos mérnökök, a mókás marsi majmok, no és természetesen a marsi mogyorózó mókusok, meg persze a mézet majszoló medvék, nem is beszélve a mindenkit megcsípő megvadult méhekről, és természetesen a címben szereplő misztikus mesterekről. (Ki tudja, lehet, hogy ez utóbbiak maguk a meleg marsi mocsarakban megbúvó békák?)

A pályázat kategóriái

A pályázatra két kategóriában lehet nevezni:
- komoly
- humoros.

Pályázhatnak:

Magyarországon és határainkon túl élő, magyar nyelven alkotó írók, kizárólag saját maguk által írt, magyar nyelvű alkotásokkal.

Egy személy maximum 2 alkotással nevezhet.

Beküldési határidő:

2023. szeptember 30. (szombat), 23 óra 59 perc.

Eredményhirdetés:

várhatóan 2023. december közepe-vége. (Amennyiben a zsűri bármilyen okból kifolyólag nem tudja tartani a fenti határidőt, úgy azt időben jelezni fogja a Lidércfény weboldalon, és a Lidércfény Online Facebook oldalon.)

Nevezési díj nincs, a pályázaton való részvétel ingyenes!

Az elbírálás szempontjai:

– Mennyire illeszkedik a pályamű a kiírásban megfogalmazottakhoz.
– Hogyan sikerült a pályamű irodalmilag: azaz miként építi fel a világot, az abban szereplő karaktereket, a történetet, illetve milyen a pályamű nyelvezete, helyesírása.

A zsűri tagjai:

A Lidércfény részéről: Jimmy Cartwright (Bognár Zsolt), Török Ida, Kapitány (Török Viktor)

Független szakértőkként:

Díjazás:

A díjazás feltétele, hogy megfelelő mennyiségű és minőségű pályamű érkezzen.

– Kis számú pályamű esetén az első három helyezett, valamint a közönségdíjas alkotás szerkesztve, javítva megjelenik egy Lidércfény AKF különszámban.

Vagy:

– Megfelelő mennyiségű és minőségű alkotás beérkezése esetén az első három helyezett, a közönségdíjas alkotás, valamint a sorrendben következő hét-tíz pályamű (terjedelemtől függően) szerkesztve, javítva megjelenik egy illusztrált e-bookban (PDF és ePUB formátumokban).
– Minden pályázó néhány mondatos szöveges értékelést kap a zsűritől a beküldött pályaművére.

A pályázat célja:

Olyan novellák megalkotása, amelyek a pályázat témájának megfelelnek, és szerepel bennük a Lidércfény totemállata, a béka.

A beküldés feltételei:

- **Csak és kizárólag olyan alkotásokat fogadunk el, amelyek a pályázat témájának egyértelműen megfelelnek.**
- **Csak olyan pályaműveket fogadunk el, amelyek kifejezetten erre a pályázatra készültek, és máshol sem nyomtatásban, sem elektronikus formában nem jelentek még meg.**
- **Az alkotás fő- és mellékszereplői között természetesen felbukkanhatnak olyan alakok is, amelyek nem békák, de a pályaműben minimum egy békának szerepelnie kell.**
- Kerek, önmagukban megálló, lezárt történeteket várunk.
- Egy pályamű terjedelme maximum 55.000 karakter lehet (szóközökkel), leszámítva a címet.
- A pályaműveket a www.lidercfeny.hu oldalra kérjük feltölteni, az alábbi feltételek szerint:
  – a pályamű címének elején a következő szerepeljen: *„XIII.LFP.K”* (teljes formátum: *XII.LFP.K-Novella címe*), mint komoly kategória, valamint *„XIII.LFP.H”* (teljes formátum: *XII.LFP.H-Novella címe*), mint humoros kategória.
  – a pályamű első sorában csak és kizárólag az alábbi szöveg szerepeljen: *„Nevezés a XIII. Lidércfény pályázatra – komoly kategória”*, vagy *„Nevezés a XIII. Lidércfény pályázatra – humoros kategória”*.

Egyéb fontos tudnivalók:

- **A zsűri fenntartja a jogot, hogy a fenti feltételeknek nem megfelelő, azoknak eleget nem tevő pályaműveket a pályázatból értesítés nélkül, azonnali hatállyal kizárja.**
- **A zsűri kijelenti, hogy ha a pályázatra nem érkezik megfelelő számú és minőségű alkotás, akkor a pályázatot nem díjazzák.**
- A nyerteseket e-mail címeiken értesítjük, ezért a regisztráció során, vagy a regisztrációs adatok módosításával, vagy nem publikus e-mail cím esetén a pályázat szövegén belül (vagyis a novella elején, vagy végén) működő, valós e-mail cím megadását kérjük.
- A Lidércfény szerkesztősége fenntartja a jogot, hogy az e-bookba bekerült alkotásokat, az e-book megjelenése után leghamarabb egy hónappal térítésmentesen megjelentesse a Lidércfény Online kulturális magazinban (www.lidercfeny.hu), és a Lidércfény amatőr kulturális folyóiratban (AKF), feltüntetve, hogy a novella a XIII. Lidércfény pályázaton díjazásban részesült.
- A pályázatra beküldött, és az AKF-be, vagy e-bookba bekerült novellák a megjelenésük után fél évig máshol nem közölhetőek sem elektronikusan, sem nyomtatásban.
- A Lidércfény szerkesztősége a lenti nyilatkozatok alapján fenntartja a jogot a beküldött, de a pályázaton nem díjazott alkotások térítésmentes megjelentetésére a Lidércfény Online kulturális magazinban (www.lidercfeny.hu), valamint a nem díjazott, de jobban sikerült pályaművek térítésmentes megjelentetésére a Lidércfény amatőr kulturális folyóiratban (AKF), feltüntetve, hogy az alkotás a XIII. Lidércfény pályázaton vett részt.

Nyilatkozat a kiíró részéről:

A Lidércfény szerkesztősége kijelenti, hogy a pályázat során esetlegesen kért személyes adatokat harmadik félnek nem adja át, azokat a vonatkozó törvények értelmében titkosan kezeli. Ez alól kivétel, ha hatósági személy jogosan kéri ezen adatokat.

A Lidércfény szerkesztősége kijelenti továbbá, hogy a megadott adatokra kizárólag az eredményről történő értesítés miatt van szükség.

A Lidércfény szerkesztősége elismeri, hogy minden beérkezett pályamű a nyilatkozat értelmében a szerző saját tulajdona, így arra a szerzői jogi törvények megfelelő passzusai érvényesek. A szerző a helyezést el nem ért alkotását a továbbiakban bárhol és bármikor publikálhatja, a Lidércfény szerkesztősége semmilyen módon nem kívánja azt kisajátítani.

Nyilatkozat az alkotó részéről:

Az alkotó kijelenti, hogy a pályázatra megküldött kézirat kizárólagos szerzője, az saját szellemi terméke, és egyéni, eredeti jellegű.

Az alkotó hozzájárul, hogy amennyiben alkotása mindenben megfelel ezen pályázati kiírásnak, és a zsűri díjazásban részesíti, az térítésmentesen megjelenhet a Lidércfény szerkesztősége által készített Lidércfény amatőr kulturális folyóirat pályázati különszámában, vagy elektronikus könyvben (e-bookban), majd leghamarabb egy hónappal később térítésmentesen a Lidércfény Online kulturális magazinban (www.lidercfeny.hu), illetve e-book megjelenés esetén térítésmentesen leközlésre kerülhet a Lidércfény amatőr kulturális folyóiratban (AKF).

Elfogadja, hogy a pályázaton díjazásban részesült alkotása általa csak a fent meghatározott időtartam után közölhető máshol (vagyis a megjelenés után fél évvel), feltüntetve, hogy az alkotás a XIII. Lidércfény pályázaton díjazásban részesült.

Az alkotó hozzájárul, hogy amennyiben alkotását a zsűri nem részesíti díjazásban (vagyis kis számú pályamű esetén nem jelenteti meg az AKF pályázati különszámában, illetve nagy számú pályamű esetén nem jelenteti meg az e-bookban), azt térítésmentesen megjelentetheti mind a Lidércfény Online kulturális magazinban (www.lidercfeny.hu), mind a rendszeresen, havonta megjelenő Lidércfény amatőr kulturális folyóiratban (AKF), feltüntetve, hogy a novella a XIII. Lidércfény pályázaton vett részt.

Az alkotó a pályázatra küldött novellájával kijelenti, hogy a fenti kiírást teljes egészében elolvasta és megértette, elfogadta, az abban foglaltakkal mindenben egyetért.

Szerzői jogi törvény: https://net.jogtar.hu/jogszabaly?docid=99900076.tv

Könyvajánló

Bacsa Zsófia

Jillian Rosedale

Az elbűvölő szépségű Jillian Rosedale mindössze tizenöt éves, amikor elveszti az édesanyját, és a tőle örökölt, titokzatos varázskarddal felfegyverkezve magára marad egy zord szigeten, ahol egy angyal alussza ősi álmát. Jill hamarosan őrült kalandokba csöppen, ráadásul még a gyermekkori szerelme is felbukkan, akit régóta halottnak hitt... De itt nem áll meg a történet.

A szerző saját maga által illusztrált könyvét new adult kategóriába sorolták, és **előrendelhető** a talentumhouse.hu oldalán.

Hivatalos megjelenés 2023. június 10-én, a 94. Ünnepi könyvhéten Budapesten, ahol az írónő 17:00 órától dedikál is.

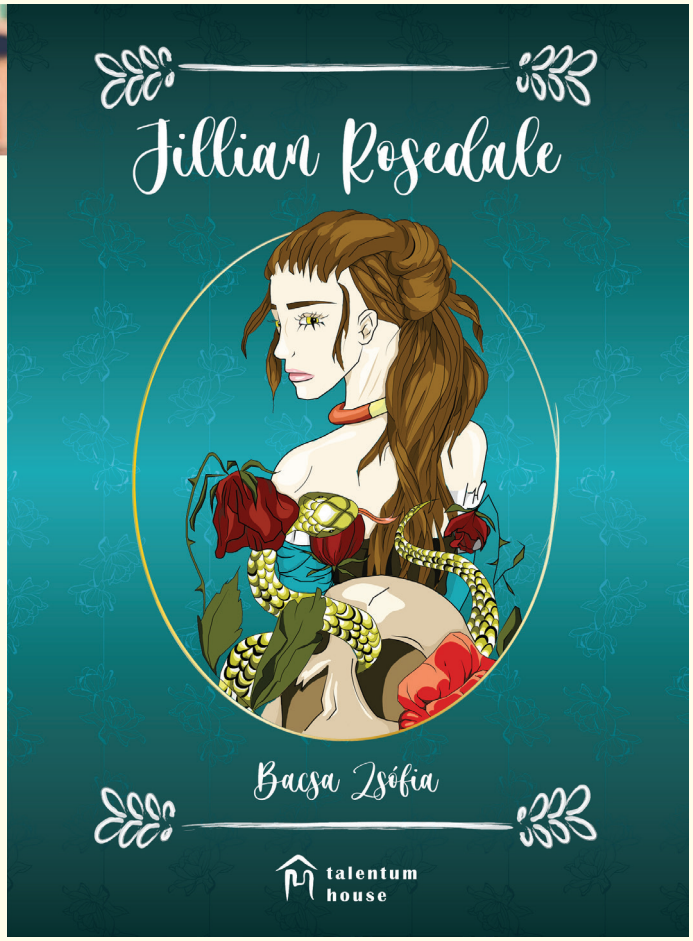

Devon Short

Talált tárgyak tébolya

Katinka Ödön végigsimított a néhány szál haján, amit körkörösen, halántéktól-halántékig hordott, és belépett a fotocellás ajtón. A nyirkos őszi szél vele együtt hatolt be az emberekkel teli hatalmas csarnokba, és egy pillanatra mindenki rá figyelt. Zavartan, és korából adódóan kicsit meggörnyedve ment az egyes ablakhoz.

– Jó napot! – köszönt halkan, majd megismételte, mert az embermagas plexilap teljesen elnyelte a hangját. – Kitől kérdezhetem meg, hogy ki foglalkozik a talált tárgyakkal?

– Tizenkettes ablak, húzzon sorszámot!

Ödön elhátrált az ablaktól, és az automatától, némi közönségsegítséggel megkapta a kért cetlit. Alig öt perc múlva a magasban lógó kijelzőn fényesen ragyogott a száma, akár egy égi kinyilatkoztatás.

– Jó napot! – kiáltotta rutinosan Ödön, majd halkított, amikor észrevette, hogy ehhez a részhez nem szereltek fel védő műanyagot. – Ki foglalkozik a talált tárgyakkal?

– Az egyes ablak.

– Már elnézést, de onnan jöttem.

– Biztosan azt kérdezte, hogy ki mondhatja meg, ki foglalkozik ezekkel. Ő meg ideküldte, mert mindig ezt csinálja, de tényleg én mondhatom meg.

– Jó, akkor visszamegyek – biccentett Ödön, és bennfentesen közelítette meg az egyes ablakot. – Körülbelül tíz perce voltam itt, és a talált tárgyak…

– Hármas ablak!

– Nem, nem – szabadkozott Ödön. – Ez egy konkrét tárgy.

– Akkor hozzám tartozik – adta meg magát az ügyintéző, és egy pillanatra behunyta a szemét. Majd a világ minden fájdalmát belesűrítette a sóhajtásba, és megkérdezte: – Miről lenne szó?

– Elhagytam a kocsikulcsom. Suzuki, van még rajta egy kapunyitó, és bőr falevél utánzatú kulcstartó, Happy felirattal.

– Egy pillanat, még csak most kapcsolt be a gép. Megismételné?

Katinka Ödön ekkor érezte, hogy valami nem stimmel a világgal. Vagy vele, de ez még kétesélyes volt. Olyan lassan, tagoltan ismételte el a szavait, hogy egy logopédus iskola azonnal tiszteletbeli tagjává fogadta volna.

– Aham, és hol hagyta el?

– Ha tudnám, akkor ott keresném, nem pedig itt – vallotta be Ödön az igazságot.

– Szóval nem tudja. Akkor viszont a tizenegyes ablaknál kell sorszámot húzni. Kérem a következőt!

Ödön szélfútta arcának sikerült még vörösebbnek lenni, majd a pír egy pillanat alatt eltűnt, mintha sosem létezett volna. Idegességnek nyoma sem látszott, amikor meggörnyedve az automatához lépett. Gyakorlott, de gyengéd mozdulatokkal húzta le az új fecnijét, majd egy zen mester nyugalmával figyelte a fali csempéket, és várta a monitor kinyilatkoztatását. Átlósan és keresztben is megszámolta a mozaikokat, majd négyzetre emelte, aztán köbre. Gyökvonásnál szinte ingerülten figyelt fel a csengőhangra, amely az ő számát jelezte.

– Üdvözlöm! – nézett fel a monitorból az egyenkék ingben ülő férfi, majd meglepődés nélkül figyelte Katinka urat, aki a levegőben tapogatva kereste a plexiüveget. – Szóval elvesztett valamit, és nem tudja hol.

Na, végre! – gondolta Ödön, és abbahagyta a pantomimezést. Elmesélte még egyszer az egészet kulcsostól, kapustól a happy endig.

– Ha rádiófrekvenciás volt a kapunyitó, akkor az a tízes ablakhoz tartozik – tárta szét lemondóan a karját a férfi.

– Nem tudna neki átszólni?

– Hová gondol?! És a többi ember, aki maga mögött áll?

– Ők minden ablaknál mögöttem állnak – vallotta be Ödön.

– Ne mondjon ilyet, uram – háborodik fel az egyeninges, majd találomra rámutat valakire a tömegből. – Őt például még nem láttam!

A válasz szinte azonnal jött.

– Nincs fél órája, hogy itt voltam!

– Akkor az még biztos a váltótársamnál volt – zárja le a vitát az ügyintéző, és Ödönre néz: – Tudja, nagy itt a hajtás.

Katinka Ödön végigsimított a néhány szál haján, amit körkörösen, halántéktól-halántékig hordott, és elindult a tízes ablak előtti kacskaringós sor végére. Felsejlett benne, hogy lehet élete végéig itt fog keringeni, ablakról-ablakra. Esetleg még utána is, évezredeken keresztül. Az automatánál megtorpant, és finoman rányomott a képernyőre.

A szerkezet habozás nélkül elkezdte a zúgást, és a sorszámozott cetli ellentmondás nem tűrően, milliméterenként bukkant fel.

Ödön kezében a cakkozott szélű fecnivel átnézett az üveges, fotocellás ajtón. Figyelte a sárgás levelek hullámzó táncát, a nedves aszfalt elmosódott tükröződését, az autók hipnotikus zúgását.

Majd szófogadóan beállt a tízes sor végére…

triarii

2154

A távoli jövőre gondolok, kettőezer-egyszázötvennégyre. Amikor már csak egy csonthalmaz leszek. Lelkem már rég elhagyta e világot. Élettelen, érzelem nélküli csontvázként tekintek majd belülről a koporsómra. Nem fogok hatni a világra, síromra már nem fog senki virágot hordani. Néhány száz év múlva már talán a gaz is benövi a síromat. Talán olyan disztópia lesz, amiben kiássák, majd felhasználják a csontvázamat tudományos kísérletekre. Talán a temető, ahová temettek, szép lassan az enyészeté lesz. Azt se fogják tudni, kik fekszenek itt. Földgépek fogják eltakarítani a temetőt, hogy új áruház nyílhasson.

Eddigi életem a nemtörődésről szólt, a ráhagyásról. Mélységek és súlyos tettek nélkül teltek el éveim. A hétköznapok és hétvégék végtelen, unalmas sorozata. Az ember megszokja az életet. Az elmúlásra gondolok. Az életemre. Az időre, amit itt töltünk ezen a világon.

Második születésemnek érzem, amikor teljes énemmel tudatosul bennem az élet végessége. A halálra gondolás nem depresszív, nihilista érzéseket vált ki belőlem. Ellenkezőleg, életigenlést, súlyt és mélységet ad minden tettemnek és gondolatomnak. Jobban látom az utamat, jobban látom, mit kell tennem. Azt, ki vagyok én, és miért vagyok e világon.

SzaGe

A töltekezés

Pár napja azt mondta az egyik kollégám, hogy jó lenne, ha egy kis pozitív töltést engednék magamba, mert eléggé lógatom az orromat manapság. Sokat gondolkodtam ezen, és rájöttem, hogy nem is mondott butaságot. Valóban szomorkás hangulatban teltek a napjaim, amit nehezen tudtam megmagyarázni. Többnyire vidám és vicces természetű vagyok, talán ennek a hiánya tűnt fel másoknak. Úgy voltam vele, hogy a hétvége ideális lesz egy kis töltekezésre, hogy elűzzem a depressziós sápadtságomat.

Szombat reggel elővettem pár ceruzaelemet. Szerencsére az egyik üzletben akciósan osztogatták, így bőségesen vettem belőle. Megfogtam az egyik elem két végét, és vártam. De nem történt semmi. Ekkor összefogtam három elemet is, de nem értem el a kellő töltekezést. Valószínűleg valamit nagyon nem jól csináltam. Tettem még egy próbát az összes elemmel egyszerre. Semmi.

Arra a következtetésre jutottam, hogy a ceruzaelemekben nincsen elég szufla. Durvább energiatelep után kellett néznem. Eszembe jutott az autóm akkumulátora. Nem teketóriáztam sokat: felnyitottam az öreg járgányom motorháztetejét, és rácsíptettem az ujjaimat az akkumulátor pólusaira. Bal kezemet a pozitívra, a jobbat pedig a negatívra. Egy kis bizsergést éreztem az ujjbegyemen, de még mindig nem éreztem az energia áramlását. Beindítottam az autót, rátettem egy féltéglát a gázpedálra. Azt gondoltam, talán hogyha jár a verda, akkor a generátor jobban tölti majd a szervezetemet. Csalódnom kellett, mert a hatezres fordulaton pörgő motor zaján kívül nem tapasztaltam egyebet. Tovább romlott a hangulatom, és az elkeseredettség farkasa ismét kitépett egy darabot a lelkemből.

Aztán jött az Isteni szikra! Egy villámot kell befognom, és ennyi az egész! Berohantam a lakásba elolvasni az időjárás előrejelzést. Délutánra viharokat jósoltak. Ez aztán a szerencse! Volt a fészerben egy régi szélkakas feltűzve egy fémrúdra. Ideális kellék egy villám befogásához. Valamelyest küszködtem, mire feljutottam a tetőre a szélkakassal. Aztán leültem, és vártam. Igaz, hogy a kúpcserép nem épp a legjobb ülőalkalmatosság, de elkötelezett voltam a tervem megvalósítása mellett. Az időjárás, viszont nem úgy alakult, ahogyan megjósolta az internet. Ezer ágra sütött a nap, és egy szem felhő se úszott az égen. Néhány repülő húzta maga után a fehér kondenzcsíkját, de semmi több. Érzéseim szerint magam alatt vágtam a fát. Ám volt egy tartalék tervem arra az esetre, ha nem sikerült villámokat szelídítenem. A nap erejében bíztam, akárcsak Superman, akit mindig feltuningolt a napsugárzás. Ennek az lett az eredménye, hogy estére rákvörösre sültem a tetőn üldögélve. Ez se jött össze.

Bárhogyan is próbálkoztam, nem sikerült feltöltődnöm. Tudatosult bennem, hogy a kollégám valószínűleg nem így gondolta a dolgot, ezért felhívtam telefonon. Elmeséltem neki a történteket, de fél perc után képtelen volt egyetlen értelmes szót mondani, mert annyira röhögött rajtam. Ekkor én is nevetni kezdtem saját hülyeségemen. Miután letettem a telefont, éreztem, hogy sokkal jobban vagyok. Noha a bőröm fene módon égett, mégis éreztem egy apró pozitív energianyalábocskát a szívemben. Elfelejtettem, hogy a nevetés milyen jó orvosság a szomorúságra. Bár nem old meg minden problémát, mégis is felvidítja az embert. Kezdő töltésnek nem is rossz!

Tumicz Krisztina

Párbaj

A terem közepén fehér négyzet.

A sokadik szombat estén énekelek a küzdőtér mögötti színpadon. A villanykörte fényében az én feladatom a meccs felkonferálása és az, hogy jó legyen a hangulat.

A bokszbarlangban az asztalokon füstölgő cigik közé poharak dőlnek, és körbetáncol a fehér zacskó.

Előttem ellenségként himbálózik a zsinór végén a plafonról lelógó mikrofon.

Az évek alatt hozzászoktam, hogy emberek a szemem láttára püfölik egymást. Kijönnek az öltözőből a párbajozó ellenfelek. Edzőiknél mélyhűtött mirelitzacskók. A tömeg hangulata egy pillanatra magamra hagy. Kilógok innen, mint az igazság. Ezen gondolkodom amíg az utca fenegyereke felkészül a profi elleni harcra. Aztán az asztalnál ülő gyönyörű nő gyöngysorral díszített nyakát nézem.

– Egy kis figyelmet kérek! – sípoltatom a mikrofont. Zúg a fülük. – Fiúk!

A háttérzenét a szintetizátor tolja, a billentyűkön göndör hajú haverom ujja. A dobot őserővel rúgja a dobos, amíg a dobverőt pörgeti a csuklóján. Az osztagom tagja még a gitáros, olyan a bandán, mint az anyajegy a vállon. Végül a harcosokhoz szólok, hogy csak te érted igazán, se kép, se hang, csak a tetteid súlya ami számít. Ideje kesztyűt húzni!

Fog- és sípcsontvédők után a fejvédők kerülnek a csapzott kobakokra. Néhány szökellés és izomlazítás, nehogy a test alattomosan rozsdásodni kezdjen. A rivális mérlegre áll. Nagy váltósúly. Három összecsapás. Döngő léptekkel indulnak a kötelek közé.

A teremben a gőz felcsap a plafonig.

Egyest mutatja fel a táblán a félig pucér tetkóslány. Kezdődik. Néhány félrevezető botladozó ugrálás után a profi játékos ellenfele gyomrát sorozza. Nagyokat üt a fekete kesztyűvel. Félig-tudatos állapotban visszavág rá egy horgot az utcaméretű ellenfél.

Úgy játszik, mintha lenne bármilyen esélye, de azt már eladták rég. A nézők dobálják a csikket, árnyékot üvöltenek a csillagos égre, de halvány fogalmuk sincs, mi történik a küzdőtéren.

Kinek mi baja a másikkal? Nem itt van a helye az elmélkedésnek. Most a ringben felnő egy utcagyerek.

– Ököllel tartsd szóval! – kiáltja a tömeg.

Valakik a pénzüket az utca fenegyerekére tették fel.

A bukméker, mint egy buddhista szerzetes ücsörög a ventilátor alatt.

A pincérnő tálcájáról körbejárnak a vegyszeres üvegek.

Mindkét edző a játékosának fülébe ordítja a taktikát, de ez csak egy megszokott forma.

Jelet ad a második roundra a 2-es szám felmutatásával a pincérnő, majd kitép egy cédulát a tömbből, amikor a belvárosi öltönyös pasashoz lép. A fickó találomra kiválaszt a brifkójából egy bankjegyet és fizet. Úgy látom, tojáshéj a rangja, és úgy hallom, lakkréteg a hangja. Fogadok a tétet a feketére rakja.

– Helló! – A fülébe súgja, mit kér a nőtől.

Az üzenet nem éppen éteri úton halad.

Szikrák szállnak a homályban.

Kikapcsolt ventilátorok.

A szorítóban vannak már a szögek és sarok nélküli cipők, a térdig érő fehér zoknik. Vérszag száll a levegőben. Egy ütés a fejre, vissza egy az állra. Amalgám tömés pottyan a szőnyegre. Szinte azonnal eszembe jut róla, hogy régen én is ilyen hatalmas ütéseket kaptam, amikor jön az ütés a szorítóban, amire a bíró pontot ítél. A székeken a nézők dühös pillantása körülzárja a bírót, és a pontot megszigonyozza.

A teremben az izzadságtól és a portól tágulnak a szemek. Mindenki mindenkit hibáztat. Itt ma még a kidobók is monoklit kapnak.

– Pokol fattya, figyelj rám! – Árammal folyik át a hangom az erősítőkön.

A párbajozók mégsem figyelnek rám, pedig most hozzájuk szólok:

– Fiúk! Szétordíthatom az URH-t, de ha reng a ring a lábad alatt, és igazán nem ismered önmagadat, akkor csak magadat tudod telibe ütni, és sokat fogsz még kapni, mire fel fogsz nőni. Amikor a szőnyegen még én álltam, én sem értettem sokat az egészből, csak egy lány volt a képben meg egy párbaj.

A harmadik roundot jelzi a pincérnő, a szorítóban kezdődik a harmadik összecsapás. Bokszol a fekete meg az utca fenegyereke. Mi a bajuk vajon egymással? A tömegben egy izgatott női szempárt látok. Ide a belépőjegy drága. A ringben jön a következő pont. Ilyenkor könnyen elvesztik a kontrollt.

– Fiúk! – mondom a magamét a mikrofonba. – Én is azt hittem, attól majd hősnek tűnők, hogyha ököllel programozom át az ellenfelem agyát, hogyha a vérével csókoltatom meg a ring szőnyegét, hogyha fényszórók lyuggatják a bőrét. Kikiáltották rám, hogy győztem, de fel attól a valamitől nőttem, amit megéreztem a szmogfelhőben: többet nyerek egy jó baráttal, mint az eltört állával. Ma este a színpadon ő nyúzza a gitárját. Lecserélte a fekete övét. Sikerült letennie a nehéz rögét.

Az utcáról hirtelen betör a lárma. Kék autó az ajtó előtt nyomja a szirénát, majd a teremben szétordítják a fakabátok az URH-t:

– Kiürítés! Kiürítés! Kezeket a magasba! Arccal a falhoz!

R. Harbinger

Hideg ujjak tánca

Már azelőtt tudtam, milyen lesz a tetthely, mielőtt beléptem. Az áldozat, bizonyos Samuel Michaels a padlón feküdt, vére tócsába gyűlt alatta, akár a látomásomban. Még nem alvadt meg, lassan terjedt a parkettán, és ezek szerint nem sokkal csúsztunk le a gyilkosról.

– Most komolyan?! – csattant fel Mykolas. Szerencséjére nem tudtam ölni pillantásommal, amit most barna tekintetébe fúrtam. – Ki hívta ide ezt a sámánt?!

Tobias mesélt erről a forrófejű alakról, aki korábban a legjobb nyomozó hírében állt, egészen Tobias felbukkanásáig, aki rövid idő alatt fényes karriert futott be. Mykolas azóta is ette a kefét miatta, és emiatt rám is fújt.

– Hűtsd le magad! Velem van! – Tobias mellém lépett. – Bocsáss meg ennek a parasztnak, nem tudja, miket beszél!

– Semmi baj – mondtam. – Engem csak az zavar, hogy megint meglógott.

Tobias vállamra tette ólomsúlyú kezét vigasztalásul, de nem érezhette át a bennem tomboló dühöt. Kudarcot vallottam Michaels, a nyolcadik áldozat megmentésével. Mindhiába éreztem úgy, elkaptuk a gyilkost Torvald behozásával.

– Jegyezzétek fel – kezdte Tobias –, az áldozat fehér bőrű, húszas évei elején járó férfi! Kihangsúlyozom: férfi. Samuel Michaels, angol cserediák az Osloi Egyetemen. A halál oka fojtogatás, feltehetően zongorahúrral, mint a korábbi esetekben. Az áldozat vértócsában fekszik, és vérspriccelés nyomai láthatók a lakás több pontján, mivel a húr átvágta a nyaki verőeret, és csaknem lefejezte az áldozatot. A szeme körül erős pirosodás mutatkozik, nyilván a paprikaspraytől, amivel a gyilkos beviszi az első csapást. Nem látom az áldozat egész arcát, de a vizsgálatok biztosan bebizonyítják majd a szemfogak hiányát.

Tobias hideg tényfeltárásától epe tolult a torkomba.

– Ki kell mennem a levegőre.

Az erkélyhez mentem, az egyik rendőr kinyitotta nekem az ajtót gumikesztyűs kezével. A hideg, januári szél az arcomba csapott, és mélyre szívtam a tüdőmbe. Hagytam, hadd járjon át a borzongás és a vele járó megkönnyebbülés.

– Jól vagy? – lépett mögém Tobias. Barna szeme meleg gondoskodást árasztott, amely elfújta a fjordokat is megfagyasztó hideget. – Mindjárt végzek, és indulhatunk. A helyszínelők befejezik a többit, Dr. Balke pedig szól, ha kész a boncolás.

Bólintottam, majd az osloi éjszakába bámultam. Lentről bulizó fiatalok hangját hozta a szél, akikhez már nem csapódhatott Michaels. Ismét magamon éreztem a hideg ujjakat, amiket a gyilkoshoz kapcsolódó látomásokban, de ezek most a kudarchoz tartoztak.

* * *

Percekkel később már a kocsiban ültünk, és a kapitányság felé tartottunk, hogy Tobias friss emlékekkel töltse meg jelentését. Mindig szerette azonnal letudni a papírmunkát, mert állítása szerint ilyenkor a legapróbb részletet is fel tudta idézni, és nem állt fenn a veszélye, hogy kihagy valami fontosat. Beleegyeztem a kitérőbe, úgysem akadt jobb dolgom. Amíg ő szorgalmasan gépelt, addig próbáltam elűzni legutóbbi látomásom visszatérő rémképét.

Michaels kinyitotta az ajtót, és arconkapta a paprikaspray maró sugara, szinte földre kényszerítette. Azonnal megérezte a veszélyt, pánikja átragadt rám is. A gyilkos közben benyomult a lakásba, és földre lökte a férfit. Eltakarta arcát vastag száljával és fejére boruló kapucnijával. Gyors mozdulattal tekerte a húrt az áldozat nyaka köré, majd megfeszítette bőrkesztyűs kezével. Két karja vastagon dagadt, jó fizikumról árulkodott. Az idő irreálisan gyorsult és lassult a vízióban, egyedül Michaels hörgése maradt állandó, majd az is elnémult.

– Kész vagyok – térített magához Tobias hangja. – Minden rendben?

Szemében aggodalom ült és szolgálatkészség. Pillanatra átfutott rajtam a gondolat, talán máshol, máskor…

– Persze, megvagyok.

– Ja, hogyne! – Keresztbefonta karját. – Figyelj, Silje! Te egy civil vagy, és senki nem rója fel neked, ha elgyengülsz attól, amit a lakásban láttál.

Persze nem tudta, hogyan működnek a látomásaim. Kezdetben még ő is ellenkezett, amikor a parancsnok mellé osztott segítségként, és elmagyarázni sem tudtam volna neki, hogy a képességem nem csak azzal ruház fel, hogy jelen legyek valahol még a történések előtt, hanem képessé válok átélni az áldozat szenvedését is. Éreztem a fájdalmat, amit Michaels. A saját vére szagát, ami vörös tőrként döfte át fájdalommal elborított elméjét.

– Tudom – mondtam, és kurtán vállat vontam. – Csak reméltem, miután Torvald rács mögé kerül, lezártnak tekinthetjük az ügyet. Nem értem, hogyan tévedhettünk ekkorát.

– Azt mondtad, a látomásaid nem konkrétak, csak egy lehetséges végkimenetelt látsz, és ettől el lehet térni az utolsó másodpercig. Hogy csak az adott pillanatot látod, de az odavezető utat nem. Azt mondtad, nincs semmi kőbe vésve. Igen, pontosan ezt a kifejezést használtad.

Majdnem előbújt belőlem egy félmosoly, de csak majdnem. Jólesett, hogy Tobias ennyire figyel rám, de a témára tekintettel nem lett volna helyénvaló a jókedv, így elnyomtam az ingert.

– Tudom, de a gyilkos minden alkalommal eltakarja az arcát. Még sosem láttam, ki ő, és nem tudom, mikor fogok tudni hasznos nyomot szolgáltatni.

– Eddig is hasznos voltál, Silje. Nélküled talán napokig nem találjuk meg Michaelst, és emiatt most friss nyommal dolgozhatunk. Figyelj! – Fellökte lábát az asztalra, és összekulcsolta ujjait a tarkóján. – Foglaljuk össze, mit tudunk eddig. Van egy gyilkosunk, mondjuk ki nyíltan, nem Torvald az. De abban biztosak lehetünk, hogy annak a könyvtárnak a közelében szemeli ki áldozatait, ahol Torvald dolgozik. Két kézjegye is van: a zongorahúr és a szemfogak eltávolítása, és emiatt elnevezte a sajtó Fogtündérnek. Na szóval, a zongorahúr miatt kesztyűt hord…

– Bőrkesztyűt. Láttam.

– Tehát bőrkesztyűt. Ezen a nyomon biztosan nem tudunk elindulni, mert sok boltban árulnak efféléket. Pláne januárban, amikor mindenki kesztyűt hord. Nyilván júliusban vagy augusztusban könnyebb lenne megtalálni egy besálazott, kesztyűs alakot, de addig nem várhatunk. Szóval mi marad?

– A zongorahúr és a szemfogak?

– Igen, szedjük szét őket. Miért pont ezzel a módszerrel gyilkol? Biztos vagyok benne, hogy valami hozzákapcsolja a zongorához, talán rendszeresen játszik rajta. Vagy még jobb: régen játszott, de már nem tud játszani. Például egy baleset miatt.

Elnéztem őt, ahogy dobálózik az ötletekkel, és ilyenkor különösen tetszett nekem. Az arca felderült, egész lénye átszellemült, és csak a problémára koncentrált.

– És a szemfog?

Elgondolkodott, és bevallotta, megfogtam a kérdéssel.

– Arra is lesz valami racionális magyarázat, hidd el! Csak vannak még olyan részei a képnek, amit nem látunk, de hiszek benne, hamarosan lépni fog valamilyen irányba.

– Milyen irányra gondolsz? – kérdeztem, de nem tetszett a Tobias arcán átsuhanó árny.

– A sorozatgyilkosok fel akarják hívni magukra a figyelmet. Előbb-utóbb játszani kezd velünk, hogy izgalmasabbá tegye a vadászatot. Ha elég okos, nyomokat fog hagyni nekünk, látszólagos nyomokat, és majd figyeli, hogyan terel be minket a susnyásba. Viszont ekkor óvatlanná válhat, hibázhat, nekünk pedig készen kell állnunk, hogy elkapjuk. És tudod, mi lesz a legfontosabb abban a pillanatban?

– Micsoda?

– Hogy mennyire leszünk kipihentek – mondta, és felpattant. – Mindjárt éjfél, szóval hazaviszlek, és kipihened magad a mai nap borzalmai után, ugyanis a pihenés is egy fegyver. Valahol legalábbis ezt olvastam.

Magunkra kanyarítottuk kabátjainkat, és leballagtunk a kocsihoz. Csak pár saroknyira laktam a kapitányságtól, és a csendes utcán gyorsan haladtunk.

– Nos, itt volnánk – kezdte Tobias, miután megálltunk.

– Igen, itt. – Idegesen babráltam kulcsaimmal, és fülem mögé fésültem egy elszabadult tincsemet. Ahogy Tobiasra néztem, tudtam, hasonlóképp érez, de nem mondhatta ki. – Jó éjszakát.

Elköszöntünk, és kiszálltam. Bementem a társasház előterébe, azután felliftezteM. Beléptem az üres lakásba, ami kellemesen langyosnak tűnt a termosztátnak köszönhetően, mégis hűvösséget árasztott. Se macskám, se kutyám, senki, aki üdvözölne. Talán jobb is így.

Megszabadultam holmijaimtól, a melltartó lecsatolása pedig különös elégedettséggel töltött el egy ilyen nehéz napot követően. Percekig álltam a forró zuhany alatt, és próbáltam leöblíteni magamról a kudarc mocskát. Egyre halmozódtak bennem a kérdések, mi végre rendelkezem ilyen képességgel, ha nem tudom megállítani a gyilkost? Ha nem vagyok képes megmenteni senkit? Miért nem tudom meglesni a gyilkost akkor, amikor nem fedi semmi az arcát, és mondhatom azt Tobiasnak, hogy íme, itt van, ez az ember az?

Ha eszembe jutott Tobias, olyan forróság kerített hatalmába, amelyhez képest a zuhanyból áradó víz kocogó jégkockák zuhatagának tűnt csupán. Miután átadtam magam testi vágyaimnak, és kiszálltam a zuhany alól, a fürdőszobát vastag gőzfelhő töltötte be. A tükrös szekrényhez mentem, kivettem fiókjából a csavarhúzót, és megfeszítettem az ablak sarkát. Tudtam, nem kellene halogatnom a gondnokkal való beszélgetést, de nem bírtam, ahogy vetkőztet a szemével. Egyszerűbbnek tűnt csavarhúzóval rásegíteni a szoruló ablakra, mint az elé a gnóm elé állni.

Amikor felhúztam az ablakot, visszadobtam a csavarhúzót a fiókba, és a konyhába mentem. Kamillateára vágytam csipetnyi levendulával és kanálnyi mézzel, amely felmelegíti magányos lelkem. Bevackoltam magam a kanapéra, és kapcsolgattam a tévét egy ideig. Már indultam volna aludni, amikor eszembe jutott a fürdőszoba ablaka, és ha nem akartam fagypont körüli lakásban ébredni, akkor be kellett zárnom.

Bevonultam a fürdőszobába, és bezárkóztam, de kifelé az ajtófélfáért kaptam a rám törő rossz érzéstől. Hideg ujjak fonódtak nyakam köré, amelyeket csak a Fogtündérhez kapcsolódó látomásokban éreztem. Tudtam, hamarosan megpillantom, majd fodrozódva úszott be elém valami rózsás, sejtelmesen áttetsző felület képe, amelynek túloldalán aranyszín glória bujkált. Az életlen kép tűélessé és rettentően ismerőssé vált. A fényforrás egy lámpa volt, az én kézmosó fölötti lámpám, amelyet a gyilkos az én zuhanyfüggönyöm mögül szemlélt.

A hideg ujjak már nem nyakamon táncoltak, hanem szívemet fogták satuba. Érzékeim robbanásszerűen kiélesedtek, és meghallottam az oldalra sikló függöny halk susogását. A lábam egyszerre vált erőtlenné, és feszült meg az adrenalintól, majd a nappali felé lódult. Hangos dübögésekkel követett a betolakodó, megragadott, és maga felé perdített. Két karomat arcom elé emeltem, és csak ennek köszönhettem életemet. A paprikaspray beterítette vastag polárköpenyemet, szúrós szagával az orromba mart.

Ekkor én következtem, és jól irányzott rúgást helyeztem el a férfi ágyékára. Nem tudom, hogyan képzeltem, szembe szállok vele, hiszen mindig visszafogott voltam a képességem árnyékában, most azonban mégis olyan élni akarás lett úrrá rajtam, amely megőrizte éles elmémet, és azt ordította: Irány a háló, telefon, hívd Tobiast!

Berohantam, és még egy utolsó pillantást vetettem a földön térdelő behatolóra, mielőtt bevágtam volna az ajtót. Kulcsra zártam, és kiékeltem egy székkel a kilincs alatt. Az ágyon heverő mobilért vetődtem, és azonnal tárcsáztam.

– Tobias, itt Silje! Itt van nálam, betört hozzám!

– Kicsoda?! Ki van nálad?!

– A gyilkos! – kiáltottam, amikor is hatalmas csattanás rázta meg az ajtót. – Itt van nálam, megtámadott! Azonnal gyere ide, kérlek! – Újabb csattanás fojtotta belém a szót, a barikádom megugrott. – Tobias! Siess!

Nem hallottam válaszát, mert ekkor az ajtó szabályosan berobbant. A szék a sarokba repült, az ajtófélfa darabjai a szőnyegre forgácsolódtak, és rajtuk túl ott állt az a pokolból jött fenevad, akit a lelkemért küldtek. Vállát meggörbítette, ütemesen emelte, és süllyesztette légzéséhez illően. Acélkék szempár villant rám a sál és kapucni közül, és szinte felnyársalt.

A férfi beljebb lépett, minden mozdulatából sugárzott a magabiztosság. Ő testesítette meg a nagy, erős vadállatot, aki áldozatára les, és én a védtelen, sarokba szorított prédát. Nem menekülhettem, ő pedig csak közeledett.

– Jobb lett volna a saját dolgoddal foglalkoznod – suttogta, hangját eltorzította a sál. – Gyere ide!

Nem mozdultam, ő nem ismételte meg a parancsot, csak felém szökkent. A falnak préselt, legalább száz kilót nyomott, és egy fejjel fölém magasodott. Azt hittem, gyorsvonat gázolt el, majd amikor a levegőbe lendített, szinte repültem. Tehetetlenül zuhantam az ágyra, és ő rám pattant. Izmos combjai satuba fogtak, testsúlya az ágyhoz szegezett.

– Ne! – üvöltöttem, ahogy bírtam, és reméltem, valamelyik szomszéd meghallja.

Hatalmas pofon csattant arcomon, amelyet tompának, mégis erősnek éreztem. Nem szúrósnak, égőnek, mint általában, és rájöttem, a kesztyű miatt. Ettől függetlenül fekete csillagok milliárdjai robbantak szemem előtt, és másodpercekig, évszázadokig azt sem tudtam, hol vagyok. Ahogy ráeszméltem azonban, a borzalomtól nem menekülhetek ilyen módon, máris megpillantottam a következő csapást: a gyilkos két keze között kifeszített húrt. Megpróbálta körém hurkolni, de védekeztem. Karom a nyakam és a megfeszülő húr közé került. Éreztem a szorítást, valahol a könyököm alatt felhasadt a bőr, és vér serkent ki alóla. Némán sikoltottam, a levegő beszorult tüdőmbe, és hallottam saját szívverésem ritmusát, ami, ha nem vigyázok, az utolsó szólam lesz.

A gyilkos megtorpant azonban, és felemelte fejét. Lerántotta rólam a húrt, és a zsebébe süllyesztette, miközben kinyargalt a szobából. Láttam berohanni a fürdőbe, és bevágta az ajtót maga után. Alig néhány pillanattal később Tobias betörte a bejáratot, és hozzám sietett.

– A fürdőszobában! – kiáltottam azon a sejtelmes zúgáson keresztül, ami Tobias hangja lehetett.

Ő a zárt ajtó felé lendült, és hiába próbálta betörni. Végül szétlőtte a zárat, és a durranás széthasította a fejemben pattogó zúgást. Láttam, ahogy berohan a kicsi helyiségbe, és hallottam az újabb lövéseket. Odasiettem, ő éppen akkor húzódott vissza az ablakból.

– Lemászott a tűzlétrán, és elmenekült. Sajnálom.

Nem tudtam tovább gátat szabni érzelmeimnek, így kirobbant belőlem a zokogás. Tobias magához ölelt, és mialatt arcomat vállába temettem, ő erősítésért telefonált. Nem is hallottam, mit mond, csak a villanyfényben fürdő csavarhúzóra függesztettem tekintetemet, és reméltem, hamarosan felébredek.

* * *

A lakásomat rendőrök, helyszínelők és mentősök árasztották el az éjszaka közepén. Láttam Mrs. Hagent a folyosóról kukucskálni, macskával az ölében. Biztosan azt hitte, vad bulit rendeztem, de ha csak sejtené az igazságot... Hamarosan csatlakozott mellé Mrs. Tande, és biztosra vettem, a két özvegyasszony gondoskodni fog róla, hogy az egész környék tudja, mi történt nálam. Csak azt tudnám, hol voltak, amikor segítségért kiabáltam. Azt nem hallották, de a nagy jövés-menésre fel tudtak kelni?

– Silje? – Tobias hangja halk volt, mégis elnyomott minden zajt. – Biztosan jól vagy?

– Igen. – Felmutattam bekötözött karomat. – Kutyabajom. Kaptam fájdalomcsillapítót, és míg az nem megy ki belőlem, nem aggódok a fájdalomért.

Halvány mosoly játszott Tobias arcán, ami gyermekien ártatlannak mutatta.

– Sikerült megfigyelned valamit? Bármit, akármit, ami segíthetne nekünk?

– Semmi lényegeset. Testes férfiról van szó, de nem túlsúlyos, szerintem rendszeresen sportol. Hideg, kék szeme van, ami azt sugározza, ő kerül ki győztesen a helyzetből, de mégsem erő, hanem inkább intelligencia árad belőle. Úgy érzem, bárkit keresünk, nagyon intelligens.

– Ez neked semmi? – viccelődött Tobias, mire vállat vontam. – És azt nem tudod, hogyan jutott be? Egyáltalán honnan tudta, hogy itt laksz? Talán már itt várt téged?

– Nem, biztosan nem. Amikor hazajöttem, a lakás üres volt, mint mindig. Mint látod, nem túl nagy, könnyű észrevenni, ha valaki nem ide tartozik. Lezuhanyoztam, szóval biztosan nem a zuhany alatt bujkált. Azután teát főztem, tévéztem, és utána már a fürdőszobában volt. Csak a nyitott ablakon át jöhetett be.

– Értem. Van hová menned?

Átfutottam lehetőségeim tárházát, és szomorú megállapítást kellett tennem. A bátyámmal nem tartottam a kapcsolatot, a szüleim pedig legutóbbi értesüléseim szerint valamerre Európában utazgattak. Barátokkal nem rendelkeztem zárkózottságom miatt, a kollégáim pedig átnéztek rajtam ugyanezen ok miatt.

Megráztam fejem, mire Tobias olyan javaslatot tett, hogy földbe gyökerezett a lábam.

– Itt nem maradhatsz; tele van a hely emberekkel, mindenhova ujjlenyomatport szórnak, és az ajtó ripityára tört. Ellehetsz nálam, míg elkapjuk ezt a rohadékot. Végtére is mi lehetne biztonságosabb, mint egy nyomozó lakása, nem igaz?

Félénk mosollyal biccentettem.

* * *

Reggel a második dolgunk volt találkozni Dr. Balkevel, de előbb az elsőn kellett túl lennünk: Torvald szabadon bocsátásán.

A tegnap estéből kiindulva több dolog is Torvald bűnössége ellen szólt. Először is, őrizetben tartottuk, ráadásul a gyilkos olyan erővel préselt a falnak, hogy most is belesajdultam. Torvald hozzá képest satnya, nyolcvankilós tömeggel bírt. Nem tudott volna ilyen sérüléseket okozni.

Annak ellenére, hogy nem ő támadott meg, mégsem tudtam a szemébe nézni. Ezért ő és az ügyvédje próbálták éreztetni velünk a hibánkból kovácsolt felsőbbrendűségüket.

– Nos, Miss Klepp, legközelebb jobban fontolja meg, milyen következtetéseket von le a látottakból és hallottakból, még ha azok víziókból is származnak! – mondta az ügyvéd, akinek a nevét nem jegyeztem meg.

– Tudják, az ügyvédem tájékoztatott arról, hogy akár perbe is foghatnám magukat a velem szemben tanúsított… Hogyan is fejezte ki magát, kérem?

– Jó hírnevének megcsorbítása – segítette ki az ügyvéd.

– Pontosan. Úgy tudom, a sajtó lehozta a nevemet, és ezt titkosan kellett volna kezelniük. Együttműködő voltam, vallomást tettem azokról az estékről, amikor a gyilkosságok történtek, és mégis bezártak.

– Tudja, Torvald – kezdte Tobias –, nem túl nagy alibi, hogy az ember otthon ült egy könyvvel a kezében, és egész este olvasgatott. Ráadásul ezt senki sem tudja tanúsítani, mert a legközelebbi szomszédja egy kilométerre lakik. Alapos okkal feltételeztük a maga bűnösségét, mert megvolt a lehetősége és az indítéka. Mellesleg három távoltartási végzés van érvényben maga ellen három különböző nőtől, szóval maga sem ma született bárány.

– Ha jól tudom, nyomozó – vette át a szót az ügyvéd –, valami még hiányzik ebből a szentháromságból: a bizonyíték. Milyen bizonyítékot tud felmutatni arra vonatkozóan, hogy az ügyfelem követte el a gyilkosságokat? Meg tudja válaszolni ezt a kérdést? Nem? Jól gondoltam. Most pedig ne haragudjanak, de tennünk kell pár kellemetlen nyilatkozatot, majd össze kell állítanunk egy per indítványát önök ellen, amiért rontották az ügyfelem jó hírnevét! További szép napot kívánunk.

Torvald és az ügyvédje felénk biccentettek, és eltűntek a folyosó végén villogó vakuk fényében.

– Sajnálom – mondtam halkan, mire Tobias vállamra tette kezét.

– Ez nem a te hibád. Gyere, meghívlak egy kávéra, és utána mehetünk a dokihoz! Ő hátha tud valami jó hírrel szolgálni.

Az említett kávé nagyon jól esett, de nehezen csúszott az esti események után. Még a fele ott lötyögött a pohárban, amikor beléptünk Dr. Balke irodájába. Korábban még sosem találkoztam vele, és őszintén szólva nem ilyennek képzeltem. Magas, szikár nő állt előttem, megjelenésével nem csak tiszteletet parancsolt, hanem éreztette, a fal mellé kell lapulnom, és teret kell adnom neki.

– Dr. Ingrid Balke, örvendek. – Kezet ráztunk, majd a hivatalos mosoly lefagyott arcáról. – Muszáj neki is itt lennie?

– Nos, doktornő, jelenleg ő a társam ebben az ügyben.

Rövid, frappáns választ adott Tobias, ami nem vont maga után további kérdéseket. A nő halkan hümmögött egyet, majd belevágott a vizsgálati eredmények ismertetésébe amolyan hideg jégcsap módjára.

– Nos, sok dolgot már amúgy is tudnak. Az áldozat huszonhárom éves férfi, a neve Samuel Michaels. A halál oka súlyos roncsolódás a torkon, valamint a nyaki verőérben, amelyek következtében elvérzett. Biztosan tudják, súlyos nyaki sérülésnél pár pumpálás is elég a szívtől, hogy az ember elveszítse az eszméletét a súlyos vérveszteségtől, és igen hamar meghaljon. Hamarabb, mint ahogy esélye lenne megfulladni. Tudta ezt, Miss Klepp?

– Doktornő… – kezdte Tobias, de megvédtem magam helyette.

– Igen, tulajdonképpen tudtam. Olvastam már krimit, és jó a memóriám.

Dr. Balke ismét hümmögött kapufája láttán, de sikerült elkapnom egy pici mosolyt Tobias száján. Majdnem elpirultam, úgyhogy inkább gyorsan kortyoltam a kávémból.

– Folytassuk! – mondta a doktornő. – A szem körül súlyos sérüléseket találtam, amelyet nyilván capsaicin okozott. A gyilkos elvakította az áldozatot a tényleges támadás előtt, így igen kevés védekezésre utaló jelet találtam. A helyszíni fotókon látható vér mennyiségéből és a süllyedéses hullafoltokból egyértelmű, hogy a lakásán ölték meg. Gondolom, nem találták nyomát erőszakos behatolásnak. – Tobias bólintott. – Nem is csodálom.

A doktornő nagyot sóhajtott, és az asztalra lökte az aktát. Tobias megdörzsölte az állát, és mélyen elgondolkodott.

– Most mi van? – kérdeztem, mint szende szűz a lebujban, de tényleg nem tudtam, mire következtetnek.

– Michaels ismerte a gyilkosát – közölte Tobias. – Azért nem találtuk betörés nyomát, mert ő engedte be az illetőt.

Valóban láttam ajtót nyitni, de azt hittem, meglepte a látogatás, és nem feltételeztem, hogy az áldozat várt valakit. De ha így volt, a gyilkos miért takarta el az arcát?

– Erre utal a kegyetlen végkimenetel is – lehelte halkan Dr. Balke.

– Miért? – Nem tudtam megállni, hogy ne kérdezzem meg.

– A gyilkos dühből tette, amit tett, míg a többi áldozatnál szimpla öröm adta az indítékot. Őket csak megfojtotta, míg az utolsó áldozatát szinte lefejezte.

Úgy éreztem, a kávém egy csapásra elhűlt, és már egyáltalán nem kívántam. A poharamra pillantottam, majd a doktornőre, aki picit elmosolyodott, tekintetén halvány felismerés suhant át, miszerint ezzel a beszámolóval megfogott.

* * *

– Szóval bármi is történik, az itt történik – mondta Tobias széttárt karral, ahogy beléptünk Oslo központi könyvtárába.

Mindenhol modern vonalak vettek körül minket, oldalt széles ablakok sorjáztak a nagyobb fény érdekében. Temérdek látogatót láttam, akármerre pillantottam, és legtöbbjük egyetemistának tűnt. Kellemes emlékeket idéztek fel bennem a Finnországban töltött egyetemi éveimről.

– És hogyan fogunk rájönni, hogy pontosan mi történik itt? – kérdeztem.

– Ez lesz a nehezebb része: mindenkit kihallgatunk.

– Még egyszer?!

A hatalmas könyvtár rengeteg dolgozót kívánt, akikkel már elbeszélgettünk korábban Torvalddal kapcsolatban. Ezúttal azonban arra kerestük a választ, van-e visszatérő látogatójuk, aki legalább száz kilót nyom, kék szemű, és igen magas, olyan százkilencven centi. Azonnal mondtak

nekünk tizennyolc embert, akikre ráillik a személyleírás. Elkértük a nevüket, címüket, és nyakunkba vettük a várost. A tizennyolcból csak hattal tudtunk beszélni, a többiek nem tartózkodtak otthon.

– És mi van, ha nem lesz közöttük? – kérdeztem az A pontból B-be, majd C-be és onnan D-be autókázásunk frusztrációjától. – Úgy értem, talán csak a könyvtár előtt ácsorog, és vaktában kiszúr valakit, követi hazáig, és végez vele.

– Nem hiszem, hogy ennyi lenne. Mögöttes indítékot szimatolok.

– Mögöttes indítékot szimatolsz?

– Van valami az ügy mögött, hiszen csak fekete hajú nőkre támad. Szerintem okkal választotta ki őket, és okkal végzett Michaelsszel, az egyedüli férfi áldozatával ilyen brutálisan. Még nem tudom, miért, de rá fogunk jönni. Tudod, olyan zsaru szimat.

Őszintén elmosolyodtam, ma talán először. Jó volt hallani, hogy Tobias ilyenekről beszél, és beavat a gondolataiba. Talán ha akkor este ott van velem, elkaphatja a gyilkost. Akkor talán még az ablakkal sem kellene tovább kínlódnom.

– Az ablak!

– Tessék!

– Azonnal vigyél haza! – utasítottam, mire ő befordult a következő sarkon. Kérdezte, mi történt, de nem szóltam egy szót sem. Villámként hasított belém a felismerés, ami legalább annyi választ adott, mint amennyi további kérdést szült, és nem akartam elmondani neki semmit, amíg nem váltam teljesen biztossá.

Kerékcsikorgással álltunk meg a ház előtt, és még járt a motor, amikor már a lépcsőn jártam. Szélesre tártam az ajtót, és a lift elé pattantam, de akárhogy nyomkodtam a gombot, az váratott magára a hatodikon. Lefogadtam volna, valamelyik özvegyasszony tartja fel.

Nem tudtam tovább várni, gyalog indultam felfelé. A hatodikon nyilvánvalóvá vált, hogy Mrs. Hagen a ludas a felvonó ügyében, ráadásul úgy nézett rám, mint a véres ingre.

A folyosóra érve máris megpillantottam a sárga szalagokat. Mit sem törődtem velük, belöktem az ajtót, és a fürdőszobához loholtam. Pontosan az várt, amire számítottam, és ettől a lábam gyökeret vert.

– Mi a fene ez az egész?! – loholt utánam Tobias. – Most már igazán elmondhatnád!

Odasétáltam a tükrös szekrényhez, és a rajta pihenő csavarhúzóra mutattam.

– Erről van szó. – Tobias pár pillanatig értetlenül meredt rám, a csavarhúzóra, majd megint rám. – Az ablakom szorul. Csak úgy tudom kinyitni, ha ezzel a csavarhúzóval benyúlok a sarkánál. Nem lehet akármit használni, mert nem fér be más, csakis laposfejű csavarhúzó.

– És?

– És?! Hát nem érted?! – Rá kellett jönnöm, hisztérikusan hadoválok, így taktikát változtattam. – Figyelj! Amikor zuhanyzás után kinyitottam az ablakot, hogy kimenjen a pára, használtam a csavarhúzót, és akkor még a gyilkos nem volt a lakásban. Használat után eltettem a csavarhúzót a fiókba, és leültem teázni. Amikor visszajöttem, és lezártam az ablakot, a csavarhúzó még mindig a fiókban volt, és már a gyilkos is bejutott. Dulakodtunk, jöttél te, a gyilkos pedig elmenekült. Hol? Az ablakon át. Csak úgy mehetett ki, hogy elővette a csavarhúzót, és használta, majd lehajította ide menekülés közben.

– Még mindig nem tudlak követni.

– Nem tudhatott az ablakról, sem a csavarhúzóról. – Itt megálltam lélegzetvételnyi időre, mert ekkor következett az elméletem hajmeresztő része. – Ezt nehéz lesz megemészteni, de azt hiszem, a gyilkos olyan mint én. Ő is látnok.

Tobias mélyet sóhajtott. Jól láthatóan próbálta összegezni a hallottakat, ezalatt nekidőlt az ajtófélfának, és a tarkóját dörzsölte.

– Gondold végig! Haladjunk időrendben: nem tudtatok mit kezdeni a gyilkossal, mindig egy lépéssel előttetek járt. Emiatt felkért titeket a polgármester, az apám közeli barátja, aki ráadásul tudott a képességemről, hogy vegyetek be engem! Előtte volt egy tanú, aki látott valakit elmenekülni a harmadik áldozat lakásáról. Nem tudta megnézni, ki az illető, nem született leírás, csak hogy hosszú kabátot viselt. Amikor viszont képbe kerültem, még ha titokban is, hogy a sajtó ne szerezzen tudomást róla, a rendőrség egy látnok segítségét kérte, a gyilkos sálat és kapucnit öltött. Miért? Mert tudta, hogy én látni fogom. Előre látta, hogy bevontok majd. – Tobias ingatta a fejét, de nem hagytam szóhoz jutni. – Utána jött a nyolcadik áldozat, Michaels, akit valószínűleg személyesen ismert. Ha Michaels várta őt, akkor miért kellett eltakarnia magát? Mert tudta, hogy akkor is látni fogom! Nem Michaels elől rejtőzködött. Utána itt a csavarhúzó. Nem láthatta korábban, csak egy vízióban, amiben használtam, és innen tudta, hová tettem. Azért jár még most is egy lépéssel előttünk, mert tudja, hogy látom őt. Amint belepillantok abba, mit fog tenni ő, megváltozik minden, és mivel ezt ő is látja, fel tud készülni rá. Ezért is futott el már akkor, amikor a folyosón jártál. Tudta, hogy jössz, és nem lesz ideje befejezni, amit elkezdett velem.

Tobias hosszan gondolkodott, és végül csak annyit tudott kérdezni:

– Rendben, tegyük fel, hogy hiszek neked. Tényleg sok mindent megmagyaráz a feltevésed, viszont ha téged meg akart ölni, és látta, hogy jövök, miért nem igyekezett jobban? Miért hagyott életben? Ha mindent gyorsabban csinál vagy kicsit másként, már halott vagy, mire ideérek.

– Mert én is változtattam, ráadásul az utolsó pillanatban. Látomásom volt róla, hogy a zuhanyzóból les rám, és menekülni kezdtem. Ráadásul sikerült rövid időre harcképtelenné tennem, és felhívhattalak. Csak szerencsém volt.

– Rendben, de nem mehetek a kapitányhoz azzal, hogy a gyilkosunk is látnok!

Igaza volt. Túl sok látnok került már kapcsolatba az üggyel, egész pontosan kettővel több a kelleténél.

– És most mi lesz? – kérdeztem.

Megcsörrent Tobias telefonja, amit felvett. Hosszú másodpercekig hallgatott, mielőtt letette volna.

– Mykolas volt. Torvald halott.

* * *

A ház hideg volt a nyitott ajtó miatt. Nem tudtam, ezúttal miért nem láttam előre a történteket. Csak sejthettem, hogy az előző este átélt megrázkódtatás zaklatott fel, és zavarta össze a képességemet. Ahogy Torvald megfojtott holttestét bámultam, szinte biztosra vettem, Dr. Balke mindent igazol majd hőn szeretett süllyedéses hullafoltjaival és szokásos hümmögésével.

Nem éreztem sajnálatot, és ez valahol bántott. Lehet, haragudtam rá a közöttünk elhangzottakért. Már nem számított.

– Újfent itt van Madame Kristálygömb! – Mykolas ismerős hangja szelte át a csendet.

Tobias nem szólt semmit, de éreztem a feszültséget kettejük között. Utálták egymást, mint kutya meg a macska, és csak olaj voltam a tűzre.

Tobias a férfi elé lépett, farkasszemet néztek, és visszafojtott lélegzettel figyeltem, mi fog történni, amikor Torvald telefonja hangos csörgésbe kezdett.

Mindannyian a Valkűrök lovaglását játszó készülékre meredtünk, míg Tobias fel nem vette, és ki nem hangosította.

– Tisztelt rendőrség, a figyelmüket kérném! – kezdte az elváltoztatott, dörmögő hang, és tudtam, a gyilkos most akarja izgalmasabbá tenni a dolgokat. – Bizonyára ott állnak a néhai Torvald fölött, és már összeadták, ki gondoskodott róla. A feltételeim a következők: kevesebb munkát adok önöknek, amennyiben a médiumuk kiszáll a nyomozásból. – Tudta, hogy rájöttem, ő is olyan, mint én, és most félre akart állítani. – Amennyiben nem teszi, csak úgy sorjáznak majd a holttestek. Gondolják át!

Letette a telefont, a helyiségre pedig az eddiginél is nyomasztóbb atmoszféra telepedett. Tekintetemet Tobiaséba fúrtam, és jeleztem, induljunk. Az utazásunk némaságban telt Tobias lakásáig. Ugyanaz a kimondatlan dolog nyomasztott bennünket: eltávolítanak-e Tobias és az ügy közeléből.

– Van egy tervem, és most hallgass végig szó nélkül, kérlek! – kezdtem ezzel, és megállás nélkül mondtam végig az ötletemet. Láttam, Tobias arca megfeszül hallgatás közben, és a kirobbanni készülő tiltakozás mintaszobrává vált.

– Felejtsd el, erre nem vagyok hajlandó!

– Csak így kaphatjuk el!

Szó szót követett, végül elhallgattunk, amikor már minden érvet és ellenérvet felvonultattunk. Kezemet a kezére tettem, és megszorítottam. Mélyen egymás szemébe néztünk, és legszívesebben megcsókoltam volna, de nem most volt itt az ideje. Elkértem a lakása kulcsát, és elküldtem Tobiast.

Felmentem a legénylakásba, és végigmértem a csocsóasztalt, darts táblát, autó-motor magazinokat az asztalon. Szinte éreztem Tobias arcszeszének illatát, valahogy mégis borzongás fogott el, hacsak az előttem álló órákra gondoltam.

Az ablakban álltam, tekintetemet a templomtoronyra függesztettem, és csak bámultam. A mutatók lassan vánszorogtak, szinte már feszült unalmat generáltak bennem a hosszú órák alatt, mígnem hallottam kattanni a zárat. Az ablak tükröződését használtam arra, hogy szemügyre vegyem az ajtóban álló, nagydarab alakot. A férfi beljebb lépett, villanyt gyújtott, és bezárta az ajtót. Sála fölött ismét hideg tekintetet vetett rám, de nem jött közelebb.

– Nem sejtetted, hogy jövök? – kérdezte, és ingattam fejemet. Nem láttam közeledtét a bennem munkálkodó feszültség miatt, és ez igazolta elméletemet: képességem, képességeink blokkolhatóak. – Nos, én láttalak téged és a templomtornyot. Anélkül nem találtalak volna meg, ezért hálás vagyok.

– Miért csináltad ezt az egészet? Miért ölted meg Torvaldot? Egyszerűen nem értem.

– Apám vadállat volt, mikor ivott, és egyik nap eltörte a bátyám kezét, így ő nem zongorázhatott többé. Ezért a zongorahúr és a szemfogak eltávolítása, apám ugyanis fogorvos volt – vállat vont –, míg különös baleset nem érte. Hogy miért fekete hajú nőket választok? Anyám elhagyta apámat, és otthagyott minket annak az alkoholistának. Neki is fekete haja volt. Torvaldot gyerekkoromból ismertem, és rájött, mit teszek. Szerencsére nem mert elárulni.

– Ki vagy te? – kérdeztem, szívem pedig majdnem kiugrott közben.

A Fogtündér hátrasimította kapucniját, és lehúzta sálját. Az állam is leesett Mykolas láttán, és csak kék szemét tudtam bámulni.

– Kontaktlencse, mielőtt kérdeznéd. Amikor megtudtam, hogy bevonnak téged is, ilyen trükkökhöz kellett folyamodnom. Egyszerűen mindent elcseszett a felbukkanásod!

Megemelte hangját, mire elégedetten nyugtáztam magamban, tényleg bosszantom, és ha tovább idegesítem, kihagy a képessége.

– És Michaels?

– Túl okos srác volt, és jól adta össze a dolgokat. Annyi esze már nem volt, hogy ne próbáljon megzsarolni.

– És mégis miért tetted? Mi célja volt ennek az egésznek?

– Kezdetben csak élvezetből öltem, utána viszont ölembe hullott a nagy lehetőség Torvald képében. A nyakába akartam akasztani a gyilkossági ügyet, amelyet persze én oldok meg, és híres lehettem volna, de aztán te és Tobias bevittétek, ő megijedt, és el kellett varrnom azt a szálat.

– És a telefonhívás? Ott álltál mellettünk, amikor felvettük Torvald telefonját.

– Jól időzített felvétel. Csak kis technikai hozzáértés kellett, semmi több.

– Technikai hozzáértés ide vagy oda, mégis itt állsz előttem, és tudom, hogy te vagy a gyilkos – tereltem vissza magamra a témát, hadd dühöngjön.

– Pontosan. Mindent elrontottál, pedig csak egy kuruzsló vagy.

– Ugyanazt tudom, mint te. Még sokkal jobb is vagyok benne.

– Jobb?! Még hogy jobb?! – Közelebb lépett. – Sosem leszel olyan jó! Te csak villanásokat látsz, én az áldozatok egész estéjét végig tudom kísérni! Hová mennek, mit esznek, hová teszik a csavarhúzót! Te egy senki vagy!

– Tobias elkap téged!

– Tobias is egy senki! Ott álltam tíz centire, és annyira lefoglalta a védelmed, hogy még csak nem is sejtette, ki vagyok! – Kikelt magából, hangjától remegett a lakás.

– Most majd te leszel a bűnbak! Te, a látnok, aki szövetkezett Tobiasszal, hogy híressé váljatok! Ti tettetek mindent, és én állítalak meg benneteket! – Előhúzta a húrt, és kesztyűs keze köré tekerte. – Vagyis Tobiast, miután megölt téged.

Elindult felém, arca kifejezéstelenné vált, mint aki felsőbb parancsra cselekszik.

– Állj meg, Mykolas! – kiáltotta Tobias az ajtóból, miután kivárta autójában a megbeszélt jelet, a villany felkapcsolását, és felsietett.

Mykolas, a Fogtündér, a sorozatgyilkos megpördült, majd amikor rájött, vége a játéknak, rám támadt. Tobias pisztolya hatalmas dörrenéssel fojtott fullasztó némaságba mindent, majd Mykolas a lábam elé omlott. Arccal lefelé heverő teste alatt vörös tócsa kezdett gyűlni, miközben áldottam Tobias céllövő tehetségét.

Elsiettem a holttest mellett, és Tobias karjába ugrottam, arcomat mellkasába fúrtam. Éreztem teste melegét, hallottam izgatottan dobogó szívét. Felszegtem állam, és férfias arcélét bámultam, ahogy ő volt kollégájára meredt. Halkan suttogtam köszönetet, mire ő megcsókolt. Most jött el az ideje: ezt a jelenetet már láttam nyolc évvel korábban, csak az ide vezető utat nem ismertem.

MEGJELENT!

Nagy Gergely hangulatos képei XII. pályázatunk keretén belül kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettel töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, huszárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, táltosok, lidércek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszokott figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyraiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen letölthető a konyvek.lidercfeny.hu oldalról.

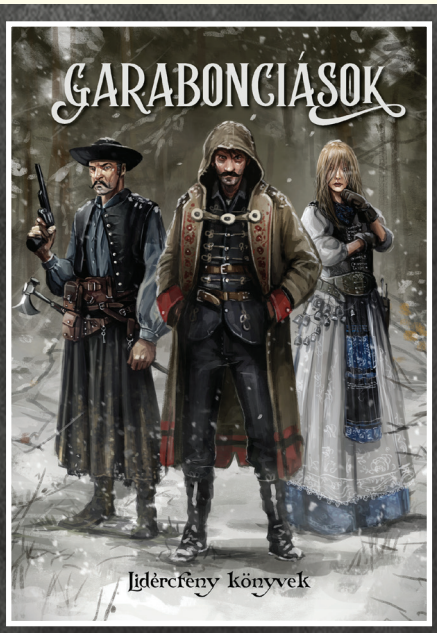

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Szerkesztőségünk az utóbbi években úgy döntött, hogy a pályázataink díjazásaképpen a beérkezett pályaművek legjobbjait egy antológiába rendezi, mely e-book formátumban lát napvilágot.

Eképpen a tizedik, a tizenegyedik, és a tizenkettedik Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból is összeállítottunk egy-egy kötetet A Világegyetem Vándorló Vámpírjai, Az utolsó döntés, és Garabonciások címmel.

Megjelentettük továbbá szerkesztőségünk oszlopos tagjának, Túri András Csabának 1962 című mágikus realista kisregényét is, mely szintén e-book formájában, ingyenesen elérhető.

https://konyvek.lidercfeny.hu

Erdős Sándor

Priscilla és a mocsári Krugg

Alacsonyan, tömören úsztak a kékeszöld felhők a Tirent bázis mellett elterülő mocsárszagú erdő felett, mikor Priscilla, a bázis zoológusa útra készült a Valmar kihelyezett laborba. A Tirent bázis a Black csillagkép egy jelentéktelen napja körül keringő bolygón, a Waldonon volt található, és az űrtanács a lehetséges kiaknázandó anyagok kutatásának céljára hozta létre. A bázis személyzete tíz főből állt, zömében geológusokból, de Priscilla személyében egy zoológus, és Tellmur a harcos is helyet kapott az expedíció tagjai között. Mammo a rangidős geológusnő két napja semmi hírt nem adott magáról a bolygó nagy részét borító mocsaras erdő mélyén lévő Valmar bázisról, ezért úgy döntöttek, hogy valaki kimegy a bázisra körülnézni. Azért esett Priscillára a választás, mert azon felül, hogy remekül megállja a helyét bármely kényes helyzetben, még a bolygó esetleges veszélyeit is jól ismeri a szakmájából kifolyólag.

Tellmur azon javaslatát, hogy vigyen magával fegyvert, kerek perec elutasította arra hivatkozva, hogy azzal csak nagyobb veszélynek teszi ki magát az úton. Egyetlen élőlény létezett a bolygón, ami ártani tudott volna neki, a mocsári krugg nevű falánk és szinte elpusztíthatatlan kreatúra, ami a szervezete nagy részében egy frokkel nevű ásványt tárolt, így védve szöveteit a fizikai behatások ellen. A frokkel keményebb anyag volt még a gyémántnál is, és a kitermelés módjának kutatása volt jövetelük egyik célja. Ez a lény viszont valami ismeretlen asszenzoros érzékelés útján a fegyverek jelenlétét megérezte és nem tolerálta túlságosan. Priscilla tisztában volt a lehetséges veszélyekkel, de a krugg meghatározott vadászösvényeken kóborolt és ezeket messziről kerülni fogja, döntötte el a lány, bár a Valmar bázis eléggé közel volt egy ilyen vadászösvényhez.

Bepakolt egy antigrav táskába párnapi ellátmányt Mammo és saját részére, majd habozás nélkül belépett az erdőbe. Tellmur némán és engedély nélkül követte a lányt, mivel féltette a szívének oly drága teremtést. Csak egy, még a Földről magával hozott acélkés volt fegyver gyanánt nála, mert ezt a krugg valami oknál fogva nem tartotta veszélyesnek.

Priscilla óvatosan közelített a kihaltnak tűnő Valmar bázishoz, és ijedten látta, hogy a dupla biztonsági kapu nyitva van. Mivel ez semmi jót nem jelentett, ezért óvatosan, a tőle telhető legnagyobb csendben lépett be a kupola formájú épületbe. A kiroágyon egy mocsári krugg hevert mozdulatlanul emésztőzsákja hatalmasra duzzadva terpeszkedett el az ágy széléig. Priscilla meglátta az emésztőzsákban Mammo testének körvonalait. Különösen kegyetlen formáját választotta a természet a tápanyagfelvételre a krugg esetében, hiszen áldozatát még élve az emésztőzsákjába préselte, hogy ott bontsák le a savak az áldozat testét. Lassan hátrálni kezdett a lány, mikor a krugg mind az öt szeme felpattant és hihetetlen sebességgel a lányra vettette magát.

Tellmur azonnal látta, hogy nagy a baj, és egy percig sem tétlenkedett. Annyit már megtanult az itt töltött hónapok alatt a krugg biológiájáról, hogy táplálkozás után különös REM fázisba kerül, és ilyenkor nem érzékeli a külvilágot, ezért az undort keltő lény mellé lépve késével felhasította a krugg emésztőzsákját. Nagy sóhajjal konstatálta, hogy még időben érkezett, Mammo és Priscilla teste még élve csusszant ki a felhasított zsákból. Alakjukra simuló kronoruhájuk ellenálló anyaga megvédte őket a savak hatásától. Sok idő nem volt tétlenkedni, hiszen a krugg, mivel emésztőzsákja üres volt, bármikor felébredhetett. Hogy időt nyerjenek, mindenféle használati tárgyat rakodtak a lény emésztőzsákjába, hogy egy darabig még REM-ben tartsák a szörnyet. Tellmur még szikladarabokat is hozott a kívánt hatás elérésére az erdő széléről. Amint úgy érezték, elég súlyt raktak a zsákba, Priscilla a lézertűjével összevarrta a lény sebét, majd gyorsan távoztak a bázisról.

Alighogy elérték az erdő szélét, a krugg teste vágódott ki a kapun, és a közeli mocsárhoz rohant, hogy szomját csillapítsa. Diónyi agya csak a létfenntartás biztosítására volt alkalmas, ezért csak akkor vette észre a krugg a veszélyt, mikor már késő volt. Az emésztőzsákjában lévő hatalmas súly miatt menthetetlenül elsüllyedt a mocsárban.

Lidércfény
Itt is megtalálsz bennünket: facebook Lidércfény Online

n13

A telefonfülke

Azért ezeknek a régi utcai telefonfülkéknek még megvolt a maguk hangulata.

Csak bementél, magadra csuktad az ajtót, leemelted a nehéz és rossz szagú bakelit kagylót, majd bedobtad az aprót (régebben a „bélást”, a bronz kétforintost), aztán tárcsáztad a számot, és ha a másik oldalon felvették, már beszélhettél is a kedveseddel vagy a haveroddal, netán a nagymutterkával. Smúzolás közben aztán lazán az oldalüvegnek dőlve, bámészkodhattál kedvedre. Ha a kagylóban pityegést hallottál, akkor újra pénzt kellett bedobni. Így ment ez régebben.

Nagy részüket mára sajnos felszámolták, gondolom, alig akad ma olyan ember, akinek ne lenne mobilja.

Mindig elfog valami buja öröm, ha látok egyet. Letűnt múlt apró darabkája. Örkény egypercese jut az eszembe: „Ballada a költészet hatalmáról”.

A minap is így jártam. Kerékpározás közben, egy kisebb falun áthaladva egyszer csak elém bukkant egy piros telefonfülke. Leszálltam a drótszamárról és nosztalgiából bementem. Minden olyan meghitt és ismerős volt, akár egy időutazás.

Leemeltem a kagylót, és az állammal a vállgödrömbe szorítottam amíg a zsebemből az aprót előbányásztam, majd szépen egyenként belepotyogtattam őket a telefon bedobó nyílásába.

A feleségemet szerettem volna felhívni, de ha hirtelen kell emlékeznem, elég gyakran elfelejtek számokat. Most is így jártam. Legnagyobb bosszúságomra sehogy sem jutott eszembe, ezért elhatároztam, hogy csak úgy, találomra felhívok valakit.

Nem emlékszem milyen számot hívtam, de egy szimpatikus idősebb férfihang jelentkezett. Bemutatkozott, a nevét sajnos nem értettem. Mindegy. Én hirtelen ötlettől vezérelve porszívóügynöknek adtam ki magam.

– Uram! Remek ajánlatom van a maga számára! – kezdtem.

Ő figyelmesen hallgatott.

– Ez a Proventa márkájú nedves porszívó remek választás lehet a macskaszőr és a poratkák ellen. Könnyű, nagy teljesítményű, háromféle fej jár hozzá, és csak most, a héten, harminc százalékos kedvezménnyel megvásárolható…

– Tényleg te vagy az? – szakított félbe.

– Tényleg én – mondtam, ami így visszagondolva elég hülyén hangzott. Nem is tudom miért mondtam. Talán nem jutott jobb az eszembe. Hallgattunk egy sort és rajtam olyan mágikus rossz érzés vett erőt.

– Milyen évet írtok? – kérdezte.

– Huszonhárom április tizenhét – hadartam egyszuszra. – De miért kérdezed?

– Az jó.

– Jó? Nem értem. Miért jó?

– Mert te még olyan fiatal vagy.

– Fiatal? Hiszen elmúltam negyven.

– Tudom.

– Tudod? – döbbentem meg… – Honnan?

Hirtelen olyan ismerős lett a hangja. Az r hangokat ahogy olyan hátul képzi…

– Hát még mindig nem jöttél rá?

– Nem. Vagyis… Nem, az biztos nem lehet!

– Na, mi nem lehet? Mondd ki!

Már a kénköves frász kerülgetett.

– Az… az… teljesen lehetetlen! – dadogtam.

– Akkor kérdezd csak meg!

– Mit?

– Tudod te azt. Valami olyat, amit csak mi tudunk.

Remegett az ajkam, ahogy lázasan kutattam az emlékeim között, aztán végül megkérdeztem. Ezt a régi, gyerekkori dolgot soha, senkinek nem árultam el.

Ő csak vidáman kuncogott, és már sorolta is, hogy hol, meg hogy mi volt. Tudta, ahogy én is tudtam.

Most már a kezem is remegni kezdett. Semmi kétség! Le akartam tenni a kagylót és kirohanni a fülkéből, ki a világból, de a hangja megállított.

– Nehogy letedd! Hát nem örülsz, hogy beszélhetsz velem? Akár kérdezhetnél is pár dolgot.

– Milyen évet írtok most?

– Megmondhatom, de azzal nem mész semmire. Annyit fogsz csak megtudni, hogy még x év múlva is életben leszel. Kérdezz valami sokkal fontosabbat!

– Igaz. Jó, akkor boldog vagy? – bukott ki belőlem önkéntelenül is a kérdés.

– Boldog – válaszolta egyszerűen.

– Nagyon?

– Hülye kérdés megint, mondjuk úgy, hogy nem panaszkodhatom.

Hirtelen annyi minden jutott az eszembe, amit meg szeretnék tőle kérdezni, ám a telefon váratlanul pityegni kezdett. Mindjárt bontja a vonalat! A zsebemben lázasan kutattam apró után.

– Mit kell tennem ahhoz, hogy boldog legyek? Jó úton járok? Halló! Azt kérdeztem, hogy jó úton járok?!

Nem felelt senki, a kagyló süketen búgott.

– A rohadt életbe! Megszakadt!

Dühösen léptem ki a fülkéből, miközben a lenyugvó nap aranyló sugarai még utoljára végigsimítottak a környező házakon, fákon, narancsvörös ruhába öltöztetve a világot.

Teleszívtam a tüdőmet a friss alkonyi széllel. Megpróbáltam lehiggadni. Végül felpattantam a bringámra és tempósan tekerni kezdtem hazafelé.

Útközben arra gondoltam, hogy végül is, mindegy is. A válaszokat idővel úgyis megtudom.

Athor R. Chynewa

Szárnyak

Négy éve dolgozom az üzemben. Nagyon szeretem a munkám; mindig is valami olyasmit akartam csinálni, ahol számít a kézügyességem. Mindenkivel jól kijövök, bár az is igaz, hogy a gyárkapukon kívül senkivel nem tartom a kapcsolatot. Odakint egy olyan világ vár minket minden nap, ami lemondott rólunk... hiszen mi vagyunk azok, akik „megváltozott munkaképességűek" vagyunk.

Mi vagyunk azok, akik nem képesek mindenhová alkalmazkodni. A társadalom lemondott rólunk; már csak olyan helyeken alkalmaznak minket, ahol... de mindegy is. Parkolópályára kerültünk élethosszig.

Mi vagyunk azok, akik nem tudnak repülni.

Sokáig azt hittük, az emberi civilizáció következő lépcsőfoka a technikai fejlődés azon lépése, hogy az ember így vagy úgy, de összeolvad a gépekkel. A tudatunk átmásolása számítógépekre, vagy androidokba, vagy a testünk különböző részeinek mesterségesre cserélése, esetleg eleve mesterségesen létrehozott, halhatatlan új emberek veszik át a helyünket. A tudományos fantasztikum mindig is jó ötletadónak bizonyult.

De végül is nem így történt.

A '80-as évek kezdetén egy szovjet tudós, minden bizonnyal külső segítséggel a háta mögött, hihetetlen felfedezést tett; feltérképezte a teljes génállományt, és egy saját bevallása szerint egyszerű képlettel képessé vált minden genetikai defektus azonnali orvoslására. Továbbá lehetővé tette az öregedésért felelős gén inaktiválását. Halhatatlanná váltunk.

De ezek csak az első lépések voltak. Miután a génszekvencia nyitott könyvvé vált, az emberekben rögtön feltámadt a vágy, hogy írjunk is ebbe a könyvbe. A technológia nyílt forráskódúvá vált, és hamarosan már bárki belenyúlhatott gyermeke génállományába, vagy akár a sajátjába. Egészen új emberek jelentek meg a világon, akik olyan fizikai jellemzőkkel rendelkeztek, melyekkel korábban még soha, senki. Eleinte próbálták törvényi úton szabályozni a dolgot, de hamarosan úgy elszabadult az önfejlesztés, hogy már senki nem tehetett semmit.

Minden este ugyanazon az úton megyek haza, mindig biciklivel. Igen, még van egy ősrégi velocipéd a birtokomban; manapság már nemigen gyártanak ilyet. Hiszen minek; már senki nem használ ilyesmit közlekedésre... Igazság szerint betonút sem nagyon van már. Csak azok használják, akik nem képesek más módon közlekedni.

Akik nem tudnak repülni.

Persze mint minden, amibe az emberiség belefogott, ez is hatalmas katasztrófákat rejtett. Egyrészt, az identitászavarral küzdőknek olyan volt ez, mint a megvalósult álom; hiszen ezek után már valóban azzá válhattál, akivé akartál. Ám a valóság sajnos nem így működik; ha nem tudod ki vagy, a tested állandóságának elvesztése a legkevésbé sem segít. Rengeteg „új ember" lett öngyilkos nem sokkal azután, hogy azzá válhattak, amivé akartak.

Nem egyszer fordult már elő, hogy szárnyas lények kergettek hazafelé; hogy elhagyatott, romos épületekben kellett elrejtőznöm. Be is szereztem egy önvédelmi fegyvert; egy gázpisztolyt. Nem komoly sérülések okozása volt a célja, csupán elrettentés. Ám soha nem volt bátorságom elővenni; attól féltem, hogy ha az, aki miatt előveszem, felismeri, hogy nem igazi a fegyver, talán még nagyobb bajba kerülök. A gyerekek és a kamaszok a legkevésbé toleránsak; csupán azért megdobálnak, mert más vagyok, mint ők.

Mert nem tudok repülni.

Másrészt voltak családok, akik a megszállottjává váltak a genetikai módosításoknak. Ők voltak azok, akik annyi módosítást hajtottak végre magukon és családtagjaikon, hogy végül már embernek sem voltak nevezhetők. Elveszítették minden emberségüket, arcvonásaik teljesen idegenné váltak, arcuk sem volt igazán... és még mindig nem álltak le. Mindig volt még egy módosítás, amit ki kellett próbálni, még egy szerv, még egy testrész... Végül a génállományuk nem bírta a strapát, és helyrehozhatatlanul összeomlott. Kivetett magából minden idegen elemet, majd beindult egy olyan önvédelmi reflex, hogy soha többé nem voltak képesek megváltoztatni a testüket. Elveszítették a halhatatlanságot is.

Aznap este minden csendes volt. Nem vártak denevérfiúk a tűzoltóságnál, se vakondok a sörgyár mellett, se kaméleonok az ABC előtt. Az egész utca csendes volt. Túlságosan is csendes.

Aztán a könyvtár mögül kiabálás, dulakodás, hangos röhögés zaja ütötte meg a fülem. Tudom, hogy nem kellett volna odamennem. Hiszen ki vagyok én? Valami önkéntes igazságosztó? Nem. Se erős nem vagyok, se gyors.

Még repülni sem tudok.

Megmaradt viszont valami más; a reprodukálás képessége. A halhatatlanság, és az egyéb genetikai módosítás ugyanis teljességgel nemzőképtelenné tette az új embert, ráadásul a vágyat is kiölte belőle, hogy egyáltalán, bármikor is utódot hozzon létre. Ahhoz, hogy ezt megtegye, csupán vissza kellett állítania a genomot az „alapbeállításokra", azaz minden módosítást törölnie kellett. Ezt viszont szinte senki nem akarta. Hiszen akkor az a sok módosítás, és a belefektetett pénz mind elvész! Minek kockáztatni, mikor a vágy is oda...

Nagyon kevesen döntöttek úgy, hogy a halhatatlanságot felcserélik az új generáció létrehozására.

Azok azonban, akik elérték a megszállottságnak azt a szintjét, hogy génállományuk összeomoljon, mintegy fájdalomdíjként visszakapták a szaporodást. Sajnos azonban utódaik örökölték a módosítások elleni immunitást.

Hamarosan tehát két emberi faj jött létre. Az új emberek, és azok, Akik Nem Tudnak Repülni.

Három szárnyas, angyali szépségű, örökifjú fiú körözött egy nő körül. A fekete hajú, nagyjából bő harmincas áldozat szemmel láthatóan nem adta olcsón magát; táskáját lengetve védekezett. Ám támadói csak röhögtek rajta, és mindig épp annyira lebbentek hátrébb és fentebb, hogy ne érhesse el őket.

A nő ugyanolyan szárnyatlan volt, mint én. Lehet, hogy ő is „megváltozott munkaképességű", az is lehet, hogy egyszerűen nem volt még pénze a módosításhoz, de mindegy is. Nem tudott repülni, és ezeknek a csavargóknak ennyi elég is volt.

Egy ideig csak figyeltem, nem mertem közelebb menni. Talán nem lesz itt semmi baj, talán csak ijesztgetik, aztán elengedik... attól függ, mennyire vannak berúgva. Aztán az egyikőjük, talán épp a banda hangadója, elővett egy üveg pálinkát a válltáskájából, és rájöttem, ezek már pont annyira részegek, hogy ne érdekelje őket a következmény.

Végül is, a Módosítás adta meg a kegyelemdöfést az emberiségnek. A halhatatlanság. Ha nem öregszik meg senki, és nem betegszik meg senki, akkor magától nem hal meg senki... viszont utódok azért születtek hébe-hóba. Gondoskodni kellett tehát arról, hogy a népesség ne növekedjen exponenciálisan. Visszahozták hát a halálbüntetést, globálisan. S mivel a halál, mint olyan, egyszerre különlegessé vált, hiszen megszűnt a természet velejárójává válni, s csak erőszakosan következhetett be, különlegessé kellett tenni. Emlékezetessé.

Tévéműsort csináltak belőle.

– Hé, kölkök! Hát szabad így viselkedni egy hölggyel? – Magamat is megleptem azzal, hogy hangom egy fikarcnyit sem remegett. – A saját súlycsoportoddal kezdjetek, fiacskáim!

A hangadó kölyök csodálkozva nézett rám, majd gonosz vigyor jelent meg tökéletes arcán. Angyali szépsége miatt ez csak még félelmetesebbé tette.

– Mi az, tata? Szeretnéd, ha veled is játszadoznánk? Légy türelmes, rögtön rád térünk! – Azzal lecsavarta a pálinkásüveg tetejét, és elkezdte a hangosan tiltakozó nő fejére locsolni. Az hiába próbált kitérni előle, hamarosan teljesen elázott.

A másik kettő már fölöttem körözött röhögve, ha akartam volna se tudtam volna feltűnés nélkül lelépni. Ideje volt elővenni a pisztolyt.

– Hagyd abba, vagy lelőlek, te kis punk! – kiáltottam, majd ráfogtam a fegyvert.

Nem tudtam megállapítani, hogy felismerte-e, hogy nem igazi pisztoly van a kezemben, viszont azt láttam, mint sunyin vigyorogva egy öngyújtót vesz elő, és egy mozdulattal meg is gyújtja.

– Na mi lesz, tata? Ha lelő, ez a kis játékszer lángra lobbantja a kis védencét! De lehet, hogy így is... Már régen égettünk el nyomorékokat!

A nő most rémült meg igazán. Eddig talán úgy gondolta, ezek a kölkök csak próbálgatják, meddig mehetnek el büntetlenül, de néhány szigorú szóval haza lehet őket zavarni. Én már tudtam, ezeknek a szárnyasoknak már semmi se szent. Rendre akartam tanítani őket.

Csak egy pillanatra felejtettem el, hogy a fegyverem közönséges riasztópisztoly, és hogy a célpont talán jóval kint van a veszélyzónámon. Meghúztam a ravaszt.

Én nem tudom, mi történt. Hangos dörrenés csattant fel; sokkal hangosabb, mint amire számítottam. Igaz ami igaz, eleddig egyszer sem volt bátorságom használni a kis játékszert… Egy pillanattal később összetört a kölyök kezében az üveg, a maradék pálinka szétfröccsent, beterítve a srácot, az öngyújtó pedig lángra lobbantotta... Elkáromkodta magát, és vadul csapkodva lebbent feljebb, ám mikor a láng átterjedt hófehér szárnyaira, már sikított.

Társai rémülten bámulták, ahogy egyre magasabbra repül, és egyre fényesebben ég. Meg sem próbáltak segíteni rajta; gyanítom fel sem fogták igazából, hogy mi történt. A nő kihasználta, hogy a figyelem elterelődött róla, és egyszerűen elmenekült. Jól tette. Soha többé nem láttam.

Egy perc se telt el, és a leégett szárnycsonkú, halott kölyök teste undorítóan lucskos csattanással a földbe csapódott, a régóta nem karbantartott betonúton, pár méterre tőlem.

Bárki bármit mond, a törvénykezés továbbra sem lett liberális. Hivatalosan persze az volt; a törvény előtt mindenki egyenlő, meg hasonló hazug frázisok... de ez sosem volt így. Régen sem, és ebben a szép új világban sem. Ha összehasonlítunk egy halandót, és egy halhatatlan, örökifjú „új embert", egyértelmű, hogy ez utóbbinak sokkal több vesztenivalója van. A halandó úgyis meghal előbb vagy utóbb, míg az új ember... nos, szerencsés esetben, ő nem. Tehát hasonló súlyú bűnök elkövetésénél a bíróság sokkal könnyebben ítélt kivégzést egy halandó büntetéséül. A halhatatlan meg megúszhatta pár életfogytiglani börtönbüntetéssel, jobb esetben pénzbírsággal.

Innen már csak egy apró lépés volt törvényi szintre emelni a dolgot. A paragrafus kimondja, hogy egyetlen halhatatlan sem büntethető halállal, bármi is a vétsége, hiszen sokkal hasznosabb tagja a társadalomnak, mint egy halandó, így a halála pazarlás lenne.

…Egy csapatszállító helikopter ajtajában állok. Nagyjából három mérföldre vagyok a felszíntől, és a hátamon nincs ejtőernyő. A gép eltekintve néhány hevesebb széllökéstől stabilan lebeg. Alattam pedig rengeteg gyönyörű arcú szárnyas lény csapkod körben, szabadon hagyva azt a folyosót, ahol zuhanni fogok. Látok néhány riportert kamerával, de a legtöbben mobiltelefonokat fognak. Senki sem akar lemaradni a kivégzésemről.

– Felkészültél? – hangzik a hátam mögül, némileg együttérzőn. Egy hozzám hasonlóan szárnyatlan férfi, a rendfenntartás egyenruhájában.

– Nem hinném, hogy valaha is ennél felkészültebb lehetnék... – sóhajtom, ahogy a kíváncsi tekintetekre nézek. – Mind a show miatt jöttek el. Azért, hogy valami olyasmit lássanak, ami mára kuriózummá vált. Egy ember halálát. Nem azért, hogy lássák, amint a bűnös elnyeri büntetését... Nem. Azért jöttek, hogy vért lássanak. Hogy megborzongjanak, ahogy a halál szele megcsapja őket... mert ennél közelebb sosem kerülnek a halálhoz.

Legyen hát, mormolom, és kiugrom az ajtón. Próbálok úgy manőverezni, hogy elkaphassam az egyik szárnyast, de mindegyik fel van erre készülve; vigyorogva térnek ki előlem. Az arcuk csak pillanatokra tűnik fel előttem, már nem látok mást, mint az egyre közeledő talajt, valahol

kint, a városon kívül... Utolsó gondolatom az, hogy bár bénult volna le inkább apám, mielőtt túlzásba vitte a genetikai módosításokat.

...Persze néha-néha a természet is be tud inteni a tudománynak. Mikor már azt hittük, mindent értünk, a genom nyitott könyv; a természet megmutatja, hogy tévedünk. Néha, nagy ritkán, a túlerőltetett, összeomlott génállomány valami még újabbá alakult; valami olyasmivé, ami teljességgel uralma alá tudta vonni genetikai felépítését.

Ami bármikor képes szárnyat növeszteni, ha úgy dönt...

2018. 01. 13.

A Próbagoblin Könyvek sorozatban eddig kilenc önálló kötet és két antológia jelent már meg.

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagoblin könyvek Facebook csoportból.

talentum house

A JILLIAN ROSEDALE írója

94. ÜNNEPI KÖNYVHÉT

Bacsa Zsófia

DEDIKÁL

Június 10. 17:00 Budapest, Vigadó tér
Talentum House kiadó, K37-es stand

MKKE Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülése

JohhnySilver

A Nyúl és a Sárkány

A Nyúl a bokorban ült, és keményen küzdött a kavargó gyomrával. Az előző este két lábbal rúgták ki a Próbagoblin termeiből, amikor rajtakapták, hogy megpróbálta ellopni a rováspálcáját. Mélységesen csalódott az ivó törzsközönségében, akik vigyorogva nézték végig, ahogy az ügyeletes ogre egy laza csuklómozdulattal kihajította az ajtón. Miközben kedélyesen hasította az esőtől nedves levegőt, magában leszögezte, hogy az első adandó alkalommal számon kéri a sarki banyát, aki az anonimnak éppen nem nevezhető terápia során meggyőzte, hogy a természetéből eredő zárkózottságot kapcsolatépítéssel tudja legyőzni. Igaz, rögtön hozzátette, hogy egyébként is ökör iszik magában.

A röppálya leszállóágán a feleslegesen pazarolt idő és pénz mellett leginkább a talajfogás várható nehézségei foglalták le, amikor felfigyelt a mellette felbukkanó alakra. Kis híján felröhögött volna a hálóinges látomásra, aki bokáig állt egy nagy adag gőzölgő tehéntrágyában, amikor az alak felnézett az égre, és dühösen rázni kezdte az öklét.

– Most szórakoztok velem? Nem elég szar így is ez a munka?

Távolból gúnyos kacaj hallatszott, Nyúl pedig örömmel konstatálta, hogy a földet érése bizonytalan ideig halasztásra kerül.

– Rendben, legyünk túl ezen! – fordult a levegőben megdermedt Nyúl felé az ismeretlen, majd egy pergament húzott elő a hálóinge ujjából. Vaskos szemüveget bigygyesztett az orrára, aztán a nyelve hegyét kidugva böngészni kezdte az írást. Ahogy telt az idő, Nyúl mind kellemetlenebbül kezdte érezni magát a kicsavart testhelyzetben. Egy darabig szótlanul tűrt, majd megelégelte a dolgot.

– Már elnézést! – próbálta felhívni magára a figyelmet, ám a hálóinges alak oda sem nézve felemelte a mutatóujját.

– Ne most!

Nyúl visszanyelte a feltörő káromkodást, de ahogy teltek a percek, lassan elveszítette a türelmét.

– Nekem dolgom lenne itt a földön! – bökte ki végül.

A szemüveg fölött dühös tekintet villant.

– Látom, nem ismersz meg. Én a részegek védőszentje vagyok, úgyhogy hagyd, hogy végezzem a dolgom! Meg is van! – bökött a lapra. – Minden rendben!

Nyúl kedélyes csobbanással landolt egy pocsolyában.

– Mi a fene volt ez? – csattant fel, miután kiköpött egy adag mocskos vizet. – Nem azt mondtad, hogy minden rendben?

– Így várjon hálát a védőszent! Szét is verhetted volna a fejed a macskaköveken, felnyársalhatott volna a falnak támasztott villa, de már az is baj, hogy puhán landoltál! – húzta fel az orrát a hálóruhás alak, azzal egy jelet tett a pergamenre. – Tudod, mikor kelek föl érted legközelebb éjnek évadján!

Nyúl nyelvén ott maradt a csípős válasz, mert a védőszent színes pukkanással eltűnt. Az egész csak egy részeg látomás lett volna, ha nem látja a trágyahalomban díszelgő lábnyomot. Káromkodva feltápászkodott, kirázta a cipőjéből a vizet, aztán visszanézett a Próbagoblin ajtajára. Elegánsan beintett a tátott szájjal bámuló ogrénak, aztán zúgó fejjel kioldalgott a városból. Az első gondolata az volt, hogy új életet kezd, a rováspálcája meg ott fog szétszáradni a polcon, aztán felrémlett neki, hogy ezzel már más is próbálkozott, és eddig senkinek sem sikerült megszöknie a tartozás elől. Elkeseredetten lehuppant a fűbe. Megpróbált kitalálni egy olyan tervet, aminek a végén elkerüli beígért fájdalmas verést, ráadásul talán még pénzhez juthat.

Ahogy végignézett a kelet felé kanyargó úton, látta, amint a fák fölött lassan kifakult az éj, a felhők hasán megjelenő narancsfény pedig fokozatosan átadta a helyét a fák csúcsán átvergődő világosságnak. A napsugarak először megvilágították a Száznevű Város falait, aztán lekúsztak rajtuk, végül megszólaltatták a kapu mellett álló gombaházak tetejére szerelt ezüst csengettyűket. Szorult helyzete ellenére Nyúl kuncogni kezdett, amikor meglátta a gatyáját igazgató kertitörpét kiesni az ajtón. Hallott már mendemondákat az éjszaka féktelenül dorbézoló aprónépről, akik egész nap mereven állva próbálják kipihenni magukat, ám ezt is kocsmai pletykának tartotta, mint annyi mást, hiszen eddig ahányszor elhaladt mellettük, mindig festett cserépbábúnak tűntek. A törpék egymás után támolyogtak ki a házakból, hogy a gondosan művelt virágágyások között különböző pózokba merevedjenek, Nyúl pedig azon gondolkozott, vajon hány igaz állításra legyintett már rá az évek során anélkül, hogy akár egyszer is utána járt volna az igazságnak. Vagy legalább rászánt volna egy percet, hogy elgondolkozzon a hallottakon.

A távolban sötét árny lebbent az égen, egy hosszú pillanatig eltakarta a felkelő napot. Az időjelző virágok csukni kezdték az éppen nyíló szirmokat, az árnyékba kerülő törpék pedig egymásra néztek. Az egyikük vállat vont és visszaindult a házak felé.

Nyúl felnézett. Az elmúlt percekben a hajnali szél szétkergette a felhőket, és csupán néhány kósza bárányfelhő lebegett tova lustán a Város felett, a távolban mégis megdördült az ég. Villám cikázott a magasban, majd egy rémült hang hallatszott:

– Au!

Némi torokköszörülés után a hang két oktávval mélyebben megismételte.

– Mondom, AUUU!

Nyúl érezte, hogy a gerince mentén borzolódni kezd a szőr a hátán. Utoljára akkor érzett ilyet, amikor a druida oltárához vezette a párját. Akkor még nem tudta, hogy ez a borzongás semmi jót nem jelent, ahogy még azt sem sejtette, hogy az apja sok fontos dolgot kihagyott a méhek és virágok beporzását ecsetelő meséjéből.

A kanyarban egy magányos alak tűnt fel. A megrakott hátizsák jócskán a feje fölé magasodott, minden lépésnél megcsörrentek az oldalára szíjazott bádogdarabok. Nyúl káromkodva hátrébb kúszott, mire a bokrok előtt becsapódó láncsóva maréknyi földet szórt szét. Amikor a porfelleg eloszlott, egy apró termetű férfi állt a Nyúl előtt, és egy göcsörtös fadarabot lengetett maga előtt.

– Ha meg akarsz lépni, elkéstél vele!

– Mi van?

A zömök alak megvakarta az állát.

– Rosszul mondtam. Várj, így jobb! Ha meg akarsz lepni, elkéstél vele!

– Marha – vágta rá Nyúl, aztán elhallgatott, mert a pálca vége megremegett a mellkasa előtt.

– Vadasan? Zsemlegombóccal? – kérdezte hatalmas nyelés után a vándor.

– Az a szakácstól függ.

A pálca hátrább mozdult.

– Nem is tudom, mikor ettem utoljára egy jót! – mondta a kis ember. – Tudod, olyan helyen, ahol kockás abroszt tesznek a tányér alá, hogy ne csöpögtesd össze szafttal az agyonkarcolt asztalt, amit olyan gondos munkával díszítettek ki az átutazók! Mindenhol csak a talponállók maradtak meg, ahol egy percen belül eléd vágnak egy kenyérszeletek közé rejtett porhanyóssá sütött húspogácsát, mellé meg egy tálba agyonsózott sült krumplit, meg valami édes szószt, hogy hamar megszomjazz, és máris tartják a markuk. Örülhetsz, ha a fogaid között érezhetsz egy kis húst, mielőtt a rápakolt zöldség elvenné az étvágyadat. Miért csinálják ezt, te érted? Hová tűntek a rendes fogadósok, akik legalább megkérdezték, hogy mit akarnál enni, mielőtt kihozták a maradék hideg sültet, meg a megpimpósodott bort, amikor csak pár rezet tudsz az asztalra tenni? Régen más volt minden. Hidd el nekem, sokszor láttam, ahogy az istenek sírnak az égben! Nem járnak már a földön, amióta az emberek megfeledkeztek a valódi konyhaművészetről! Egy szép szelet hús, jól átsütve, aranyló zsírban, nincs is annál jobb! Ehelyett zabálhatod a büdös káposztát, és még jó pofát is vághatsz hozzá, mert kinéznek!

Nyúl orra összerándult. Kár volt a káposztát emlegetni, főleg, hogy ilyen közel álltak egymáshoz. A vándor mosdatlan szaga önmagában is vetekedett egy másnapos ogréval, de a dögletes szagba ráadásul belekeveredett valami gomba erjedt bűze, és némi kénes kipárolgás is, amit nem tudott pontosan azonosítani.

– Na, mi van, elvitte a cica a nyelved? – húzta fel a szemöldökét a vándor.

– Bűzlesz, akár … – Nyúl lepillantott a pálcát tartó kézre, aztán finomított a mondandóján. – Egy csíkos morcsák!

Az apró termetű férfi szemöldöke felszaladt a homlokán, aztán valahonnan vigyor került elő az arcát barázdáló ráncok közül.

– Ez jó! Tetszik! – mondta hahotázva, majd eltüntette a pálcát, és kezet nyújtott. – Gweron vagyok.

Az égbolt ismét elsötétült egy pillanatra. Nyúl idegesen felsandított, aztán egy mozdulattal berántotta a kis embert a bokrok alá.

– Kuss legyen!

Gweron körbenézett.

– Mit csinálsz itt, Kusslegyen?

Nyúl tenyere viszketni kezdett, de eszébe jutott a robbanás, meg a göcsörtös pálca, úgyhogy ha már felemelte a kezét, inkább lesöpörte a válláról a földarabokat.

– Semmit.

– Hja, azt én is gyakran csinálom. Hallod-e, ha már így szóba hoztad, neked nem szokott egy idő után unalmas lenni?

Nyúl megmasszírozta halántékát, közben próbálta rendezni az ide-oda csapódó gondolatait.

– Akarsz nekem segíteni? – kérdezte rövid habozás után a kis embert.

Gweron vállat vont.

– Segítség? Próbáltam már, de állítólag nem volt benne sok köszönet. Meg aztán szöszölős dolog, nekem meg az első fertályórakor találkozóm van a piacon. Tudod, én amolyan szabadúszó vagyok, akik ritkán dolgozik megrendelésre, de akkor igyekszem tartani magam a szállítási határidőhöz! Lássuk be, jól jön majd az a pár arany a szűkösebb napokon!

A fogcsikorgásra a közeli bokorról felröppent a rejtőző madárpár.

– Ha pénz kell, akkor megegyezhetünk! – sziszegte Nyúl.

Gweron az út mellett árválkodó zsákja után nézett.

– Nem is tudom. Téged nem ismerlek, meg így elsőre elég csórónak is tűnsz, a kovács viszont rendesen fizet, bár meg kell vallanom, roppant türelmetlen alak. Fogalmad sincs, mennyi munkám van abban, mire én lettem a beszállítója! A konkurenciát kétszer kellett elásnom, mert elsőre a kóbor kutyák kikaparták őket. Ne nézz így rám, nekem is van lelkiismeretem. Nem hagyhattam, hogy szerteszét hordják a csontjaikat. Megmondta anyám, hogy a halottakat jobb nem zavarni, mert még visszajárnak kísérteni, akkor meg oda az éjjeli nyugalom. A befektetéseket meg ne is említsem! Ott van a hátizsák. Külön erre a célra varrattam. Van rajta egy csomó zseb, ahova tudok pakolni! Meg ez az izé rajtam – simított végig a ruháján. – Az a banya a véremet is kiszívta volna cserébe ezért! De szerintem jól áll! Most mi van? Megint nem jól mondtam valamit?

Nyúl legyintett.

– Nekem a pálcád kell valójában.

– Nem eladó! – vágta rá Gweron. – Egy vagyonba került. Arról nem is beszélve, hogy kis híján hegyeket kellett megmozgatnom érte, amikor egyszer elvesztettem.

– Töltve van?

Gweron önérzetesen felszegte az állát, aztán kotorászni kezdett a zsebében.

– Gondolod, hogy nem ellenőriztem indulás előtt? Mindjárt megmutathatom a szervizkönyvet, aztán majd leshetsz. Itt is van! – mutatott fel egy rojtos pergamen-

darabot. – Rendszeresen hordom karbantartásra a Két Szipirtyóhoz! Minden pecsét eredeti! Kivéve ezt itt, a bal oldalon. Az az uzsonnám nyoma.

Nyúl megvakarta a füle tövét.

– Te hülye vagy?

Gweron sebesen zsebre vágta a pergament, félrehajtotta a bokor ágait, majd könnyed mozdulattal a vállára kanyarította a csörömpölő hátizsákot.

– Mennem kell! Nem szeretném, ha valami tolvaj dombitörpe pár rozsdás vasdarabbal belopná magát a kovács zsebébe!

Nyúl nagyot káromkodott, aztán kiperdült az útra.

– Várj! Kezdjük előröl! Az én nevem Nyúl, és szükségem van egy kemény legényre, aki segít nekem bosszút állni a családom gyilkosán.

A zsák átlendült a fickó másik vállára.

– Bosszú? Véres?

Nyúl a szemét forgatta.

– Úgy terveztem.

Gweron lebiggyesztette a száját.

– Abban sok pénz van! – jelentette ki némi morfondírozás után.

– Minden pénz a tied lehet! – hagyta rá Nyúl. – Nekem elég, ha segítesz kinyírni azt, aki földönfutóvá tett.

– Az nem lenne igazságos! – intett Gweron. – Hetven-harminc?

– Ötven-ötven – vágta rá Nyúl.

– Ahogy akarod. Általában harminc százalékot ad a kovács is minden árából. Azt mondja, kicsi vagyok, úgysem kell több nekem. Lepakolok és mehetünk. Tudod, kell az a kis szórakozás a sok munka után!

Nyúl hosszúra nőtt fogával az alsóajkába harapott, nehogy olyat mondjon, amivel ismét a pálca másik végére kerülhet. Gweron a bokrok tövébe rakta a hátizsákot, aztán letépett két páfránylevelet, és gondosan eligazgatta a tetején.

– Gondolod, hogy itt biztonságban lesz? – sandított fel Nyúlra, aki gyomortájon érezte a feltörni készülő röhögést.

– Ugyan, ki járna erre! – préselte ki magából.

Gweron még egy utolsó pillantást vetett a csomagra, majd rántott egyet a nadrágján.

– Merre?

Nyúl kelet felé indult, Gweron pedig hangosan csattogó léptekkel tartotta a lépést. Lihegett, izzadt, de nem maradt le újdonsült társa mögött. Egy órányi gyaloglás után Nyúl letért a dél felé forduló útról, és tartotta a keleti irányt. Átvágott egy kisebb ligeten, majd a feketére égett dombot megpillantva megállt.

– Messze van még? – szuszogott a combjára támaszkodva Gweron.

– A túloldalon – intett Nyúl.

– Ne már! – nyögött Gweron. – Ma már megmásztam egyszer ezt. Tudod, milyen egy csomó vassal a hátadon végigbotladozni a hamuban?

Nyúl lenézett, aztán megmarkolta Gweron ruháját, hogy a legközelebbi fának taszítsa, de egy centit nem tudta odébb mozdítani.

– Te jártál a Holtak Síkján? – kérdezte Nyúl.

Gweron meglepetten nézett fel rá.

– Hallod, te! Ezt a nevet te találtad ki? Elég fellengzősre sikerült. Holtak Síkja. Az csak egy völgy a domb túloldalán. Semmi különös.

– Semmi különös? Magadnál vagy? Az a hely egy Halálkatlan. Senki nem jött le élve onnan! Katonák, lovagok, harcosok. Csupa harcedzett ember. Mind ott pusztult!

– Maguknak keresték a bajt – rántott egyet a vállán Gweron.

Nyúl lepislantott a pálcára és visszanyelte az indulatát.

– Fosztogató vagy – állapította meg.

– Ezen gondolkoztál ennyit? – horkant fel Gweron. – Amikor megláttál, mire gondoltál, honnan van a sok vas a hátizsákomban? Azt hiszed, csak úgy elszórják az út mentén, aztán akárki felszedheti? Meg kell azért dolgozni, koma! Sokan próbálták összeszedni az elesettek értékeit, kincsvadászok, kalandozók, még rokonok is, aztán mind feladta. Úgy bizony! A legtöbben azt hiszik, hogy csak ki kell rázogatni a csontokat a vértekből, fel kell szedni a páncélkesztyűket, és már lehet is szaladni vele hazafelé. Amikor öklendezve próbálják lekapirgálni az égett darabokat a megolvadt vasról, hamar belátják, hogy nem nekik való a hullarablás. Ez is egy szakma, kedves barátom. Ráadásul gyomor kell ehhez, nekem elhiheted!

Nyúl hátralépett egy lépést

– Ostoba vagyok – mondta rövid hallgatás után.

Gweron mellé lépett.

– Ugyan miért?

Nyúl megrántotta a vállát.

– Azt reméltem, hogy te segíthetsz nekem.

– Ha már eddig eljöttem, azért megpróbálnám. Nem minden nap ajánlanak ötven százalékot a zsákmányból. Szóval, mi lenne a dolgom?

Nyúl belenézett Gweron szemébe.

– Elő kellene csalnod a sárkányt a barlangjától.

Gweron felhúzta a szemöldökét.

– Ebből nekem nem lesz pénzem. Egyébként ismerek könnyebb módot is a halálra, ha ennyire elkeseredett vagy.

Nyúl legyintett.

– Eszemben sincs meghalni.

– Akkor nem értelek. Mi köze ennek a nemes bosszúhoz, amiről beszéltél?

– Bosszú, hát persze! Talán nem annyira nemes, de végül is bosszú lenne. Örömmel látnám, milyen bosszús képet vág a Próbagoblin csaposa, amikor el kellene törni a rováspálcámat. Nem kell más hozzá, mint néhány gyűrű, vagy ékszer. Azt hallottam, hogy évszázadok alatt összerabolt kincsek hevernek mindenfelé. Nekem nem kell sok, csak berohanok, felkapok néhány dolgot és már ott sem vagyok. Aztán osztozunk, ahogy megbeszéltük.

Gweron felnézett a dombra.

– Soha nem jártál még odafenn, igaz?

Nyúl követte a tekintetét.

– Egyszer majdnem. A Sárkány felégette a házam, elpusztította a terményemet, megölte a feleségem, az anyósomat, a kutyámat.

Gweron tátott szájjal nézett rá, aztán lelkesen bólogatni kezdett.

– Te pedig bosszút akartál állni.

– Egy fenét! Meg akartam köszönni, hogy megszabadított a kötöttségektől.

Nyúl elmosolyodott Gweron tekintete láttán.

– Nézd pajtás, a feleségem egy hárpia volt, az anyósom bolond, a kutyám veszett, a földtúrást pedig városi gyerek lévén soha nem tudtam megszokni. Ha lett volna elég vér a pucámban, magam gyújtom a fejükre a viskót, viszont elhiheted, így is jó látvány volt. Igaz, hogy a Sárkányhoz nem mertem felmenni, de ittam az egészségére!

– Most pedig meg akarod lopni.

Nyúl összehúzta a szemét.

– Jól érzem a bírálatot a hangodban? Most szégyellnem kellene magam? Várjunk csak, ha jól emlékszem, te egy fosztogató vagy!

Gweron önérzetesen kihúzta magát.

– Hullarabló, ha kérhetem! Ez áll a működési engedélyemben!

– Mindegy! – legyintett Nyúlt, de aztán hátrahőkölt a kis ember felhorkanása hallatán.

– Egy frászt mindegy! – vágta rá Gweron. – Viszont hiába vitatkozunk erről naphosszat, mégsem ez a lényeg! Ismerem a domb mindkét oldalát, láttam sok fura dolgot, de nézz rám, úgy nézek ki, mint aki dúskál a kincsekben?

– Ki beszélt rólad? – mordult Nyúl, mire Gweron dühösen toppantott.

– Hát ez az! Egyedül a saját dolgod érdekel, közben bolondnak nézel mindenki mást. Azt hiszed, hogy vasak alatt görnyednék naphosszat, ha akár egyetlen ékkő is lenne a Sárkánybarlangban?

– De…

– Nincs itt semmi de! A sárkány sem ostoba. Van elég elborult hősjelölt, aki a fejére pályázik, nem gondolod, hogy szüksége van még azokra is, akik úgy gondolják, hogy jobb elvenni attól, akinek van, mint tisztességesen megdolgozni a pénzért.

Nyúl dühösen felhorkant.

– Semmirekellőnek neveztél?

Gweron bólintott.

– Igen, ez a jó szó, csak nem ugrott be.

Nyúl a pálca után kapott, ám felszisszent, ahogy vasmarok kapta el a nyakát.

– Úgy látom, makacs fajta vagy, akkor gyere velem! – mondta Gweron és sietős léptekkel nekivágott a dombnak, Nyúl pedig kétrét görnyedten követte.

Elhagyták a helyet, ahol Nyúl már számtalanszor ült a fák tövében és figyelte a keskeny ösvényt, ami átvezetett a feketére égett kövek ingoványán, hogy eltűnjön a domb tetején lengedező kiégett fűcsomók mögött. Leverte a térdét az első kövön, de Gweron nem lassított, így kénytelen volt követni, mert érezte, ha orra bukik, a kis ember végigvonszolja a fűben.

– Nézz körül! – intett körbe Gweron. – Szerinted boldog az, aki itt él? Csupa szikla itt minden, sehol egy kellemes liget, egy csörgedező patak. A kilátás is pocsék, mindenütt ezek a csontok, a rozsdás vasak, meg a keményre égett föld. Akárki jön fel ezen a dombon, a halál az, ami elsőként az eszébe jut. Gondold csak el, mennyivel más lenne minden, ha amikor a hősjelölt felér a domb tetejére, a kietlen pusztaság helyett valami kellemes látvány fogadja!

– Nem vagyok olyan helyzetben, hogy sajnáljam a sárkányt! – mordult Nyúl. – Talán, ha elengednél, más színben látnám a világot.

Gweron dühösen belerúgott egy földkupacba, a felszálló hamut pedig a szél egyenesen visszafújta az arcukba. Nyúl szeme könnybe lábadt, és hatalmasat tüsszentett.

– Egészségedre! – vágta rá Gweron, azonban a szorítása cseppet csak azután enyhült, hogy Nyúl elvörösödő arccal mutogatott a torkára. – Bocsánat, kissé elfeledkeztem magamról.

– Adj inni! – hörögte Nyúl, mire Gweron megdermedt.

– Mit mondtál?

Nyúl térdre rogyott.

– Innom kell valamit!

Gweron tett egy lépést a dombtetőn, aztán felragyogott az arca.

– Ez az! Ez kell ide! – kiáltott, majd nekilódult a fekete völgynek. – Egy fogadó! Ez aztán az ötlet!

Nyúl kiköpött egy adag hamut mielőtt talpra vergődött, majd felkészült a menekülésre. Maga előtt látta a pillanatot, amikor a barlang fekete torkából kirobban a sárkány, és véget vet Gweron szökdécselésének. A másodpercek lassan kiadtak egy végtelenül hosszú percet, a kis ember pedig háborítatlanul rúgta fel az elé kerülő hamukupacokat. Nyúl az égre sandított. A völgy fölött egyetlen árnyat látott csupán, az is leginkább egy élelem után kutató sasnak tűnt, nem hasonlított rettegett páncélos gyilkosra. Nyúl sarkon fordult. A Város ismerős tornyai fölött gyülekező hasas viharfelhők kiadós zápor ígéretét hordozták.

– Mit szólsz az ötletemhez?

Nyúl összerezzent amikor Gweron megszólalt mögötte, aztán dühösen fújt egyet.

– Bolond vagy! – dünnyögte Nyúl, aztán a láthatár szélén cikázó villám felé intett. – Menjünk, mielőtt a vihar hazakergeti a Sárkányt!

– Imádom a vihart – mondta a kuncogó hang. – Minden porcikám bizsereg olyankor.

Nyúl karján égnek meredt minden szőrszál, amikor megérezte a tarkóján a leheletet. Óvatosan oldalra pillantott. Arasznyi karmokban végződő hártyás szárny támaszkodott mellette a kavargó hamuban. Tudta, hogy ilyen esetben teljesen normális, ha a torka összeszorul, a szíve vadul kalapál, lába pedig rogyadozik, mégsem érezte egyiket sem. Lehunyta a szemét, várta, hogy az egész élete leperegjen az utolsó percében, de az emlékek messze elkerülték. Gyorsan megpróbált felidézni valamit, amit megbánhatna, hogy tiszta lelkiismerettel távozzon az élők közül, ám rövid töprengés után úgy döntött, hogy inkább megvárja, hova kerül tulajdonképpen, és majd annak megfelelően fog sajnálkozni a bűnei miatt. Aztán eszébe jutott Gweron.

Sarkon perdült és ujját a Sárkányra emelte.

– Mit csináltál a bolonddal?

A sárga szem résnyire összehúzódott, Nyúl pedig úgy érezte, hogy a gyomra helyére egy mázsányi jéghideg kő

került. Megborzongott, lehajtotta a fejét a vészjósló tekintet elől, és megpillantotta Gweron pálcáját a földön. Gondolkodás nélkül nekilódult, kikerülte a felé lendülő fejet, majd hasra vetette magát. Fájdalmasan felnyögött, ahogy kövek martak a bőrébe, mégis makacsul kinyúlt a pálcáért, aztán hanyatt fordult és előre szegezte.

– Most megfizetsz mindenért! – ordította magából kikelve.

A Sárkány kivárt pár pillanatot, azután komótosan körbefordult, farkával söpört egy kis helyet magának, majd kényelmesen elhelyezkedett.

– Én ráérek! – nézett farkasszemet a görbe pálcával.

Nyúl felkönyökölt.

– Nem félek használni! – mondta remegő hangon.

A Sárkány nem válaszolt, kissé oldalt fordult, a karmával köröket rajzolt maga elé a porba.

– Maradj csak így, akkor nem bántalak! – állt fel Nyúl, majd kis lépesekkel oldalazni kezdett. – Elmegyek, te pedig nem jössz utánam!

A lecsapó farok kisöpörte Nyúl lábait, aki a kemény földet érés után visszakívánta volna a védőszent éjszakai szolgáltatását, ha meg tud szólalni.

– Akkor most ki a bolond? – kérdezte a Sárkány.

Nyúl ülő helyzetbe küzdötte magát, de kis híján visszazuhant, ahogy Gweron vigyorgó ábrázatával találkozott a tekintete.

– Te? – nyögte.

Gweron lelkesen bólogatott.

– Ki más?

– Mire jó ez az egész? Nálad a pálca, ölj meg, ne játssz velem!

Gweron meglengette a pálcát, aztán Nyúl elé hajította.

– Ez egy fadarab, amit akkor kaptam fel, amikor meglátlak. Persze, aki ismer valami varázsigét, talán tudja használni valamire, de én legfeljebb a fogam piszkálhatom vele. Az átváltozás más tészta, majd egyszer elmesélem egy sör mellett, hogy megy ez. Most viszont térjünk vissza az ajánlatomhoz. Mit szólsz hozzá?

Nyúl letörölte az arcát.

– Komolyan beszélsz?

Gweron körbeintett.

– Őszintén szólva már unom a völgyet. Meg az idiótákat is, akik ordítva felvágtatnak ide, hadonásznak a kardjukkal, és életre-halálra küzdeni akarnak valami nemes dolog miatt, amihez nekem semmi közöm nincs. Eszemben sincs meghalnom azért, hogy valaki elnyerjen egy fél királyságot, meg egy toronyban tartott királylányt. Tényleg nem lehetne valahogy máshogy rendezni az ilyen dolgokat? Senki nem mer szólni nekik, hogy tízből kilenc nemesen született kisasszonyka jobban örülne egy csokor virágnak, meg néhány kedves szónak, mint egy véres sárkányszívnek az asztal közepére csapva? Meglátod, ezért halnak ki sorra az ősi dinasztiák!

– De te vagy a rettegett Sárkány!

– Persze, hogy az vagyok! – ugrott fel Gweron. – Hét közben nyolctól ötig, mint minden rendes munkavállaló. Erre mindig gondosan figyeltem, mert semmi kedvem minden a munkaidőn túli küzdelemért fél estén át jegyzőkönyvet körmölni! Egyébként, csak hogy tudd, nekem még ebédidőm sincs! Pedig ahogy öregszek, egyre tovább tart kiszedegetni a páncélból a cafatokat. Most látnád, milyen képet vágsz! Bevetted, mi?

– Nagyon vicces! – legyintett sértődötten Nyúl.

– Régen jó volt nagy és rettegett sárkánynak lenni! – huppant vissza Gweron a porba. – A hétvégén elvileg zárva voltam, és járt két hét fizetett szabadság is, de ma már senki nem hajlandó ezeket figyelembe venni. Az utóbbi időben, ha egy kis nyugalomra vágyom, kénytelen vagyok a Városban bujkálni ebben az enyhén szólva is röhejes testben, mert valaki elterjesztette a királyfiak között, hogy nincs is jobb időpont a sárkányöléshez, mint a szombat délután. Egyszer tudjam meg, kinek a fejéből pattant ki ez az idióta ötlet, és hetedíziglen felperzselem a családfáját! Ennyi erővel kitalálhattak volna valami sportot, amivel lekötik magukat. Ha szólnak, adok pár aszalt fejet és rugdalhatják egymásnak két fa között. Azt hiszed, viccelek? Tessék, ott a barlangom, a tied lehet. Üldögélj bent pár száz évet helyettem, aztán utána meglátjuk, hogy éreznéd magad!

Nyúl megvárta, míg Gweron befejezi a mondókáját, aztán két ujjal felvette a pálcát, kicsit eltartotta magától, és elmormolt egy abrakadabrát. Gweron nem változott vissza sárkánnyá és nem is tűnt el, csak megvonta a vállát.

– Gondolom, ez kellett a lelkiismeretednek.

Nyúl az övébe tűzte a pálcát.

– Megtartom, hogy minden hónap elszámolásnál emlékeztessen rá, hogy mekkora csaló vagy!

Gweron felpattant.

– Akkor betársulsz?

Nyúl a kezét nyújtotta.

– Ötven-ötven?

– Legyen hetven-harminc, azt már megszoktam – csapott bele Gweron, majd fülig érő vigyorral hozzátette. – Fogadó a Sárkányhoz! Hogy hangzik?

– Jobbat tudok! Legyen a Nyúl és a Sárkány! Hadd gondolkozzanak rajta az emberek! – felelte Nyúl.

Gweron egy butykost varázsolt elő a semmiből, és a férfi kezébe nyomta.

– Az üzletre!

Nyúl az ég felé emelte az italt. Szívből remélte, hogy a részegek védőszentje ébren van.

– Nyissunk új lapot az életünkben!

Claudius Oltarimanus

A nyugdíjas kiborg – V. rész

Miután ép bőrrel kiértek az utcára, Tibor így szólt Jenőkéhez:

– No, Jenőke, kiélvezkedted magad?

– Hagyjál békén! Darth Vader kínzógömbje sehol sem volt ennek a nőnek a melléhez képest! De most, hogy élve megúsztam ezt a dolgot, megfogadom, hogy többé nem veszek részt a hülyeségeidben!

– Jól van, ne háborogj már, te Jedi lovag! Mutasd, mit zsákmányoltál!

Jenőke odaadta Tibinek a rúzst:

– Szép munka volt! – nyilatkozott elismerően Tibor. – Hogy fog ennek a papa örülni!

– Ugyan, minek tud örülni egy halott?

– Hát, hogy milyen szép lesz, ha-ha-ha!

– Gondolod, hogy sikerül élethű arckifejezést biztosítani vele a papának?

– Szerintem igen. Mutasd ide nekem az alkarod belső felét! Ott halványabb a bőrszín és jobban látszik a rúzs hatása.

Jenőke kinyújtotta a jobb karját, míg Tibor gyengéden beledörzsölt egy kis rúzsmintát a bőrébe. Szemmel láthatóan meg volt elégedve az eredménnyel:

– Látod Jenőke? Szerintem tökéletes a színárnyalat!

Ekkor azonban egy öregasszony kezdett rikácsolni felé-jük az egyik lakóház harmadik emeleti ablakából:

– Mit piszmogtok ott, átkozott huligánok? Kotródjatok innen, vagy a fejetekre borítom a háromnapos macskaalmot! – kiáltotta, majd fenyegetően meglóbálta a kezében lévő lapátot, amely tele volt háromnapi macskaürülékkel.

A két testvér erre sietve kereket oldott. A Nyugati pályaudvarra érve megtöltötték a kulacsukat csapvízzel, mire Jenőke megszólalt:

– Rossz belegondolni, mi lett volna, ha az öregasszony a fejünkre borítja a macskakakit! Akár még toxoplazmózist is kaphattunk volna!

– Az csak a terhes nőkre veszélyes te szerencsétlen!

Az utazás a továbbiakban zavartalan volt, így Tibor és Jenőke élményekben gazdagon, és a sikeres küldetésen felbuzdulva érhetett haza:

– Nézd papa, mit hoztunk neked! – mutatta Tibi a rúzst a kiborgnak, amely kikapcsolt állapotban ült az ebédlőasztalnál. – Holnapra pirospozsgásnak kell lenni, mert jön a postás a nyugdíjjal! Ez a pesti kiruccanás kissé leapasztotta a pénztárcánkat.

Másnap újból elő kellett készíteni a terepet, a nyugdíj átvételéhez. Az Esmeraldától lopott rúzzsal finoman kifestették a kiborg szürkéssárga arcát, amelynek révén egészen élethű lett a néhai Inotai Kázmér arcszíne. Tibor leült a számítógéphez, hogy működtetni tudja a beszédszintetizátort, Jenőke pedig a kiborgot mozgatta.

Morvai Ágoston postai kézbesítő nem sokkal háromnegyed tizenkettő előtt csöngetett be a házukba:

– Itt az idő, Jenőke!– mondta Tibor – Indítsd el a papát a kertkapuhoz!

És Jenőke ekképpen cselekedék.

– Ne olyan darabosan! Finoman, érzéssel…! Úgy! Jó lesz!

Hamarosan már a kertkapu felé caplatott, hogy üdvözölhesse a postást:

– Jó napot kívánok!

– Üdvözletem Kázmér bácsi! Örülök, hogy jobban van! Meghoztam a nyugdíját!

– Nagyszerű! Hozott papírt a meghatalmazással kapcsolatban?

– Persze, itt van! Tessék kitölteni, megvárom!

A kiborg elvette a pénzt és a papírt, majd visszaslattyogott velük a házba. A házban, Tibi üdvrivalgásban tört ki:

– Győzelem! Jenőke, hamisítsd a szaggatott vonalra a papa aláírását, aztán írjuk alá mi is!

– Rendben! – felelte Jenőke

Miután aláírták a meghatalmazást, Jenőke visszairányította a kiborgot a postáshoz:

– Ehun van-e! – mondta a kiborg – Így már szabályos?

– Igen! – felelte a postás, miután átvette a meghatalmazást. – Minden a legnagyobb rendben! Viszontlátásra Kázmér bácsi, és jó egészséget!

– Köszönöm! Most már elleszek egy darabig!

De több szó már nem hagyta el a kiborg ajkát, mert Jenőke visszairányította őt a házba. Miután a kiborgot kikapcsolták, a két testvér, tanácskozásba kezdett:

– Hát ezzel is megvolnánk! – mondta Jenőke – Mit gondolsz, Tibi? A papával tudunk házimunkát is végeztetni, mint például mosogatás, kertészkedés?

– Technikailag elképzelhető, de ilyen esetekben is nekünk kell mozgatnunk a távirányítóval, ami macerássá teszi az egészet. Egyszerűbb, ha a házimunkát magunk végezzük. Valamint ha minden munkába belevonjuk a papát, akkor idő előtt elhasználódik. A lényeg, hogy a legfontosabb feladatát a nyugdíj felvételét minél hosszabb ideig el tudja látni. Szerintem ne is használjuk másra.

– De a szomszédok nem fognak gyanakodni, ha egész álló hónapban nem látják?

– Nem hiszem, hogy ebből probléma lehetne. Ismersz valakit, akivel jóban van a szomszédok közül?

– Szerintem Arnold bácsival egész jóban volt a papa! Az ő kedvéért néha megsétáltathatnánk a kertben.

– Gondolod? Na jó, rendben van! Ha szép idő lesz, időnként sétáltatjuk. Csak szép kíméletesen! Már csak azért is, hogy ki ne essünk a gyakorlatból, ha a nyugdíj felvételhez kell mozgatni a papát!

És ennyiben maradtak. A kímélő üzemmód bevált, hála a gondos karbantartásnak és tartósításnak, Inotai Kázmér mumifikált porhüvelye még ma is sok pénzt nyúl le, a TB zsebéből.

VÉGE

Mozijegy

SzaGe

Gonosz Halott – Ébredés (Evil Dead Rise – 2023)

Mi is az a Halottak Könyve, vagy más néven Necronomicon? Dióhéjban: rituálék, ősi istenségek ismertetője, sötét varázslatok gyűjteménye, ami valamikor Kr.u. 700-ban íródott, és Abdul Alhazred nevéhez köthető. Ennek hitelessége kérdéses a mai napig. A Gonosz Halott franchise univerzuma erre a könyvre épül fel. Természetesen a filmben kicsit másképpen emlékeznek vissza a Necronomicon születésére, miszerint emberbőrből készült, lapjaira pedig emberi vérrel írtak. Akinek van mersze ezek után lefordítani és felolvasni, akár csak egy részletét is, akkor tulajdonképpen elszabadítja a pokolnak egy szeletét. Aztán halott lesz reggelre!

Ash Williams volt az eredeti Gonosz Halott (Evil Dead) trilógia „elszenvedője”, akit Bruce Campbell testesített meg, és Sam Raimi ült a rendezői székben. Kettőjük – na és persze az ügyes kezű stáb – szövetségéből született az egyik legmeghatározóbb mérföldkő, amit valaha megálmodtak a rémfilmek kedvelőinek. Bruce alakítása fenomenálisra sikerült, aminek következtében menő horrorikonná fejlődött a második rész végére. Az ijesztő és stílusos maszkok, a zseniális vizualitás, a hangok és a történet fakocka egyszerűsége beleívódott a '80-as, '90-es évek horrorrajongóiba. A VHS/narrátoros időszakban keringett pár alternatív cím is az Evil Dead videokazetták matricáin. Egyik ilyen az Erdő szelleme volt, a másik pedig az Ördög Tánca. Ez is csak azt erősítette bennem, hogy a magyar filmcím-alkotás egyedi a világon.

A harmadik, és egyben legmegosztóbb rész a Sötétség serege (Army of Darkness – 1992) után hosszú csend következett be a szériát illetően, ami majdnem húsz évig tartott. Ugyanis ekkor adott életjelet magáról az Evil Dead remake, melyet Fede Alvarez rendező egyik legjobb horrorfilmjének tartok. Megfelelő alázattal újraírta az egészet amellett, hogy megtartotta a legfőbb motívumokat, mesterien bánt a gore-arányokkal, remekbe szabott látvánnyal és véresővel élesztette újra a démonok megidézését. Sőt, továbbléptette a mai trendeknek megfelelően, miszerint a megszállt szereplők sokkal közelebb álltak hozzánk, mint Sam Raimi – néha bohókás – karakterei. Ez merész húzás volt, de működött a recept!

A következő szilencium csak két évig tartott. Ash Williams visszatért sorozat formájában, és tovább csiszolódott a láncfűrészes, shotgunos, kék farmeringes, nőfaló és nagypofájú „hős” jelleme. Az Ash vs Evil Dead három évada emlékezetesre sikerült, hiszen Bruce Campbell játszotta ismét „saját magát”, és az eredeti trilógia démonjai is újra meghódították a képernyőket. A sorozat készítői ötletes, egyben gyomorforgató, véres, belezős jelenetekkel operáltak, amivel tisztességesen kiaknázták a lehetőségek tárházát. Hacsak a spermabankos jelenetsorra gondolok, akkor beigazolódik, hogy időnként elgurul a gyógyszer a filmgyártásban. De… jó ég, hisz ezért (is) nézzük a horrort! Sajnos az Ash mellé „beosztott” szereplőkre már nem jutott

elég kraft. El tudtam volna másokat is képzelni a démonvadászathoz. Ez persze ízlés kérdése.

És újra csend lett. Kísérteties csend, melyben szörnyek lapulnak. Várják a megfelelő alkalmat. Vajon a gonosz létezése valóság? A horrorfilmek eljátszanak a lehetőségekkel. És vajon melyik a legijesztőbb mind közül? Sokak szerint az, amelyet nem lehet látni, de pontosan tudjuk, hogy ott van. Mint amikor felébredünk az éjszaka közepén, és érezzük a tarkónkon a hideg érintését. Idővel többet is tapasztalunk, látunk dolgokat a tükörben, a kertben, a pincében. Aztán bekövetkezik a magányos depresszió. Ez terített asztal a másvilág patás zsarnokainak. Végül jöhet a megszállás, aztán a halál. De előtte bábmester módjára végtagszaggatós játékot játszanak az áldozattal, ezzel gúnyolván a Teremtőt. És sose lesz vége. Mindig lesz egy következő gyengélkedő jellem, amibe belebújhat egy pokollakó. Mindezt felgyorsíthatjuk a Necronomiconnal, ha esetleg nincsen türelmünk megvárni, míg magától végbemegy a folyamat.

Ez év elején láttam egy plakátot Evil Dead Rise felirattal. Szó-szó, nagyon megörültem a soronkövetkező Gonosz Halott mozinak! Talán egy örömkönny is lekúszott az arcomon, de ezt sose vallanám be. A Titanic vetítésén is csak az allergiám miatt fújtam az orrom. Szóval a sors kesernyés fintora, hogy a Gonosz Halott – Ébredés csak külföldön került a filmszínházakba. Nálunk streaming-re jön majd valamikor. A miértre egyszerű a válasz: túl véres, túl brutális. Ha így ítélnek meg egy mozgóképes alkotást, akkor az vagy mesterműlesz, vagy közutálatnak örvendő szenny, mint például Szerb film, amit mindenki gyűlöl, mégis sokan voltak rá kíváncsiak.

A plakát után idővel napvilágot látott az első trailer is, ahol szembesültem a tartalommal. Három gyermek szerepelt benne, és egy megszállt anyuka, akinek egészen jól állt az átszellemült mosoly. Ennek ellenére éreztem, hogy ingoványos talaj Gonosz Halottat anyuci csemetéivel forgatni. Hogy evégett lesznek bizonyos korlátok, mint például a fedett pályás „ki néz a magasabbra” versenynél. Megérzésem beigazolódott. A film fontosabb részeinél torpanások voltak. A démoni párbeszéd sok helyen bugyuta volt és klisékkel kitöltött. Pedig próbáltak a készítők durván bánni a témával, de kétségtelenül önmagukat rúgták tökön ezzel a forgatókönyvvel. A többi viszont hűen követte a 2013-as remake legfőbb vonatkozásait, amibe belekeverték az eredeti trilógia apróságait is. Az utóbbit csak mértékkel, és kizárólag rajongóknak. Nem spóroltak a vérrel se. Rég láttam már ennyit ömleni egyszerre. Szóval aki nem szereti

a bő lére eresztett paradicsomlevest, annak nem ajánlatos a Gonosz Halottal való bármilyen érintkezés.

Pár hónapja olvastam egy cikket, hogy Sam Raimi bocsánatot kért a horrorfilmek rajongóitól. Azt mondta, hogy anno a gyökeres-abuzálós rész túlságosan felbolygatta az embereket. Ezt nagyon megbánta. Nem igazán értettem eme kijelentését, ám a nyilatkozat valószínűleg hatással lehetett az új részre is. Sajnos. Az érmének szerencsére van másik oldala is, mert a konyhai eszközök nem rendeltetésszerű használatától meghátráltam egy pillanatra, avagy egy kicsit kiléptek a késes és szúróeszközök sablonjaiból. Legalább a stáb alaposan körbenézett egy rendes konyhában is. Ez dicséretes. Mint ahogy Final Girl jelenség a horrorfilmek zsánereiben, mely itt sem hagyja a szemet szárazon. Én kedvelem a bosszúálló nőket, kik a karakterfejlődés során anyatigrissé konvertálódnak, fittyet hányva a túlerőben lévő veszélyre.

A vizuális kidolgozás hagy némi kívánnivalót maga után. Túl sok „fény” végett kevésbé volt horrorfilmes érzésem. Sokat számít, mit lát az ember és mit nem. Ha pontosabban akarnék fogalmazni: meg se közelíti kontrasztban a 2013-as remaket. Ki tudja, talán nagyobbat ütött volna kopott VHS minőségben a '80-as években. A dolog napos oldala, hogy eközben aprólékosan megsasolhatjuk a maszkmesterek zseniális munkáját. Anna-Marie Thomas fejétől egyenesem kirázott a hideg. És az a gonosz vigyor… Ő az az arc, akivel nem szeretnék összefutni egy ósdi faházban a kopasz erdő közepén. Ha mégis, lehetőség szerint a pincébe zárnám, méghozzá hét lakat alá. Ám a Gonosz Halott – Ébredés nem az erdőben játszódik, hanem egy háztömbben, modern körülmények között. Bár a lakások legalább olyan kopottak, mint az a bizonyos kunyhó. Itt találkozik ismét a két nővér, kik tele vannak gonddal, bizonytalansággal, feszültséggel. Ideális környezet egy kis Necronomiconozásra. A három gyermek kíváncsisága miatt ez be is következik. Vajon a családi kötelék erősebb a gonosznál? Legyőzi az akadályokat a szeretet? A filmből kiderül, a maga sajátos, vérbő módján.

Összességében jó kis horrorfilm a Gonosz Halott – Ébredés. Szórakoztatott a maga stresszes, lehúzós, feszült formájában. Lee Cronin, a film rendezője nem lőtt mellé vele, de jobban is odafigyelhetett volna pár dologra. A vértenger pedig nem minden esetben helyettesíti a minőségi horrort. Érzéseim szerint lesz még folytatás. Én arra is befizetek majd, már ha fogják játszani a magyar mozik. Jah, és még valami… ettől a filmtől szerintem bőven lehet hülyeségeket álmodni…

csabi6669

„Irányelvek”

Mit is jelenthet ez a fogalom?
Melyek meghatározzák létünket,
s részben irányítják tetteinket,
melyek megmutatják nekünk, mi jó és mi rossz,
és hogyan kerüljük el a gonoszt.
Azok, melyek soha nem hagynak cserben,
és nem hagynak elveszni a sűrű ködben,
mindenkinek van, úgy gondolom,
s akinek meg nincs, azt nagyon sajnálom.

Gabrielin

Álmok

Egyszer majd egy nyári reggel,
Többé már nem ébredek fel.
Magukkal hívnak a fények,
Oda, hol az álmok élnek.

Álmodok egy nagy földgolyót,
Kis patakot, sebes folyót.
Fűszálat és hegyvidéket,
Erdőket és kicsiny rétet.

Kerteket és gyümölcsfákat,
Széltől meghajló faágat.
Ezernyi fénylő csillagot,
Tudnom kell, hogy semmi vagyok.

Megálmodom én a zenét,
A táncot és a szenvedélyt.
Kapcsolatot, érzéseket,
Legyen aki viszont szeret.

Családot és barátokat,
A titokzatos lányokat.
Változást és akaratot,
Büszkeséget, alázatot.

Megálmodom a világot,
Nem vagyunk csak színes álmok.
Szívdobbanás, hajszálerek,
Életek, üres szerepek.

És egy csendes tengerparton,
Azt álmodom, hogy épp alszom.
Csak fekszem ott, lehunyt szemmel,
Mert többé már nem ébredek fel.

Drekthor

Ambróihoz

Óh, ki nékem maga vagy Élet.
Sivár, puszta jelent hagyál...
Ám, még így is... ha kéred.
Nem tipor el éngem a Halál!

Mert vétek volna cserben hagyni...
Ki oly' reményt tudna még adni...
Mely rabláncok közt eltemet...
Mely rabláncok közt eltemet...

Norton

Lehetnék én...

Lehetnék én államtitkár,
de ez csupán álom immár.

Vagy lehetnék törzsőrmester,
ki dolgozni mindig restell,
csak járnám a víg kocsmákat
kidolgozott felsőtesttel.

Sörsorok közt növekvő csend,
tottyanások közötti rend.

Káposztaleves.

Lehetnék én Oktán Pista,
a kiváló futballista.

Vagy lehetnék politikus,
ki örökké szimpatikus,
kire szavaz minduntalan
a patikus, ki empatikus.

Pápa papó pempőt papál,
pópa papa padon papol.

Céklasaláta.

Erre talán nincs bocsánat,
de én lehetnék az az állat,
aki csupán, elég után,
a negyedik feles után,
versét írja, kicsit sután…

De hát ez már én vagyok!

Baranyi Imre

A sarki kútnál

A boldog évek ó, be messze járnak,
a nagy szerelmek édes illata,
ha visszalengedezve szítja vágyad,
ma lélegezd be és ne űzd tova.

Ne hessegesd a régi szép időket,
karolj beléjük, éld remegve át
a Kurca-parti randevúk szelének
tavasz-kerengető fuvallatát.

Hiába, lelked ott maradt örökre,
miként a fűz, merengve lengedez,
a könnyedet ne bánd, ne is töröld le,
ha ócska lantod újra dalba kezd.

Ne fuss előle, mert az is te voltál,
mesékre szomjazó a sarki kútnál.

Tumicz Krisztina

Van valami

Végigfut a szívemen
Érintésed mit adhat nekem?
Van valami te se tagadd
Mitől elfogy a levegő
Hirtelen megáll
A kútágason a délibáb

Végig fut a szívemen
Érintésed mit adhat nekem?
Van valami a pillanatban
Ami mindenkinek kell
Darabokra tép
Aztán összerak ahogyan kell

Végig fut a szívemen
Érintésed mit adhat nekem?
Van valami annyira vad
Hogy mégis életben tart
Valami hajtja a vért
A bőröd alatt
Valamit keresel még
Te se tagadd!

Valami szabadon útnak ered
Valami van, amit soha nem érthetek

atesz990

A hatalom homálya

Homály lepte el az eget,
Kínt látott, véres szemek.
Útjukban fertőző személy,
Nem más ez csak összeesküvés.
Összecsődült háttérhatalmak,
Most büszkék, mit akarnak.
Megkapják a háborút mástól,
De a háború szaga most is mázol.
Csúnyán átvert kis térségek,
Hát most itt van, lásd: kétségek.
Talpatlan bábok, kik üvöltöznek,
Cserébe mindenkit rombadöntenek.
Hátulról irányítják a csapást,
Kódot raknak, lefoglalnak, akár a lakást.

Józsa Bence

A mártélyi révész

Itt a tavasz, itt van újra,
Faágakon madár dalol,
Bokrokon és dombokon,
Napnak tüze átal hatol.

Virág nő a szívek tövén
Elmúlik a bú, s a bánat,
Az Alföldön hamar eljő az
Örömteli április.

Kora reggel napsugára
Aranyozza be a teret
Mártély partján ücsörögvén
Sörét issza, s ledől majd Ő,
Fa tövébe kis pokróccal,
Őzike játszik ott túloldalt.

Arrébb várja Mátkája,
Szerelmesen ruhájába
Bújtat néhány meggyszemet,
Boldog már a révész nagyon,
Ladikba ülnek s tova mennek,
A természet lágy ölén.

Mit tesznek ó, tudjuk mind jól
Elmennek ők, sétálgatnak,
Romantika, igen jól megy
Az ösvény mentén szeretkeznek...

Mártély, 2023 tavasz